

*“Ta sẽ ban tặng các ngươi một quả tim mới,
sẽ đặt thần khí mới vào lòng các ngươi.
Ta sẽ bỏ đi quả tim bằng đá khỏi thân mình các
ngươi, và sẽ ban tặng các ngươi một quả tim bằng thịt.”*
(Ed 36, 26)

Tháng sáu, tháng của những cơn nắng chói chang, của những trận mưa ngập đường xá, nhưng cũng là tháng của bầu trời mở rộng cho những cuộc du hành. Tháng sáu, tháng gặp gỡ bạn bè, tháng hẹn hò tình nhân, tháng của những trái tim, “tháng sáu trời mưa, trời mưa không dứt. Trời không mưa anh cũng lạy trời mưa...”

Đối với chúng ta, tháng sáu là tháng mình nói chuyện với nhau về một trái tim: TRÁI TIM GIÊSU.

Trong cuộc đời, bạn đã gặp biết bao trái tim rồi, tháng sáu này, chúng ta sẽ được nghe nói đến một trái tim nữa : Trái Tim Giêsu.

Thực sự bạn và tôi, cũng như mọi tín hữu khác, chúng ta đã nghe nói đến trái tim ấy nhiều lắm rồi. Thế mà Trái Tim Giêsu ấy dường như vẫn xa lạ cách nào ấy đối với chúng ta hôm nay. Tại sao vậy nhỉ?

Bạn có nghĩ rằng ở trên đời này, những sự gì, những con người nào không liên quan đến chúng ta, thì mình ít để tâm để ý đến không?

Có phải những cái ta phải để tâm đến hôm nay, không gì khác hơn là cơm ăn, áo mặc, xe cộ, nhà ở, sức khỏe, công ăn việc làm; là xây cất sửa sang nhà thờ cung thánh, tháp chuông, nhà xứ, phòng giáo lý không?

Trong tất cả những cái âu lo cấp thiết và hợp lý ấy, Trái Tim Giêsu vẫn như một người khách lạ đứng bên ngoài cuộc đời tôi. Có người nói (với tôi): “Chúng tôi bù đầu kiếm gạo tối ngày, bán lưng cho trời, bán mặt cho đất, không rảnh rang gì để bàn đến chuyện trái tim!” Người khác chán nản thốt lên rằng : “Có Ngài thì tôi cũng phải lo từng ấy việc, mà không có Ngài thì cũng từng ấy việc tôi phải lo, có khác gì đâu?”

Có lẽ người ta cho rằng: Trái Tim Đức Giêsu cao trọng, phải được tôn thờ trên tòa cao trong gia đình hoặc nơi thánh đường, như vậy mới xứng đáng! Nhưng trở trêu thay, cái người ta nghĩ thì người ta lại không làm. Khi có thì giờ đến nhà thờ, người ta lại hay đến trước tòa Đức Mẹ hoặc các thánh thì thậm khấn vái, còn trước Thánh Tâm và Thánh Thể thì vắng lặng. Có phải vì Đức Maria và một số vị thánh có liên quan đến công ăn việc làm của người ta hơn Đức Giêsu không? Nếu (đây chỉ là giả thuyết), nếu cha sở nào

đó, trong một ngày nào đó, âm thầm cất hết Minh Thánh Chúa ở nhà châu vào trong phòng thánh, rồi cửa nhà tạm mở toang ra, trông không, thì có lẽ kinh sách vẫn râm ran, nghi lễ vẫn linh đình, chẳng mấy ai để ý đến có sự mất mát trông vắng lớn lao trong ngôi nhà thờ đó.

Điều này cũng dễ hiểu, vì có những người tín hữu suốt đời họ không cần đến Chúa Giêsu Thánh Thể. Nếu một năm họ có rước lễ một lần, chẳng qua là vì luật buộc thôi, chứ không phải do lòng thiết tha của họ. Nhưng đối với Hội Thánh, thật đau đớn biết chừng nào!

Tin Mừng theo thánh Gioan nói : “Người ở giữa thế gian, và thế gian đã nhờ Người mà có, nhưng lại không nhận biết Người. Người đã đến nhà mình, nhưng người nhà chẳng chịu đón nhận.” Kinh Thánh nói tiếp : “Còn những ai đón nhận, tức là những ai tin vào danh Người, thì Người cho họ quyền trở nên con Thiên Chúa.” (Ga 1, 10-12) Hôm nay người ta có muốn làm con Thiên Chúa nữa không?

Đức Giêsu nói với Tôma : “Chính Thầy là con đường, là sự thật, và là sự sống” (Ga 14, 6). Chúng ta là những người đau khổ, ở trong bế tắc, vì chúng ta đang đi tìm một đường lối giải quyết mọi việc cho hôn xác bằng khả năng sức lực riêng của mình, cho nên chúng ta thường đụng đầu vào ngõ cụt.

Chỉ có một cách duy nhất cho chúng ta và cho mọi người trên thế giới hôm nay là: đặt tất cả vận mệnh của từng người vào trong bàn tay của một Con Người. Con Người ấy đã chết, đã phục sinh, và hiện nay vẫn đang sống giữa chúng ta. Chỉ có một Con Người ấy mới thực sự là Con Đường, là Sự Thật, và là Sự Sống cho thế giới. Con Người ấy là Giêsu, Đấng Thiên Chúa có trái tim thể lý như mọi

người, nhưng khác trái tim mọi người về bản chất, là vì trái tim ấy là trái tim của tình yêu.

Trái Tim ấy đang là Con Đường cho chúng ta phải đặt cuộc sống mình suốt đời trên con đường ấy. Là Sự Thật, vì chỉ nơi trái tim ấy mới tỏ hiện được sự thật nhãn tiền này là: hôm nay Thiên Chúa đang có mặt giữa loài người, và nhất quyết cứu loài người. Và tất cả sự thật đều phải phát xuất từ Con Người này. Là Sự Sống, vì những ai ở ngoài Đức Giêsu là những kẻ ở trong sự chết.

Chính Con Người Giêsu ấy hôm nay có mặt, đang cầm vận mệnh của lịch sử nhân loại cũng như của từng người, và có quyền năng làm cho cuộc đời của từng người thoát ra khỏi mọi bế tắc.

Chúng ta khổ vì chúng ta không gặp được Con Người Giêsu ấy, hoặc có gặp rồi thì cũng chỉ gặp được một Giêsu giả, một người nào đó giống như Ngài mà không phải Ngài, vì người ta không giới thiệu Ngài cho chúng ta như “Chính là Ngài”. Chính vì thế mà đi đạo Chúa Kitô tôi thấy mình vẫn khổ như hoặc khổ hơn những kẻ không đi đạo. Vì, nếu nói theo xác thịt, thì những người kia không bị một lệ luật nào ràng buộc cuộc sống họ, không bị ám ảnh bởi hình phạt của hỏa ngục như tôi. Họ không phải vất vả để có chiếm cho được nước Thiên Đàng (như tôi), một nước ở cõi xa xăm mơ hồ nào đó mà không bao giờ tôi có thể tưởng tượng ra nó như thế nào.

Từ bế tắc này đến bế tắc kia, tôi không muốn đến nhà thờ nữa. Sự thể bi đát như vậy vì tôi đã đi theo một tôn giáo, mà không đi theo một Con Người (Ga 3, 16; 4, 42; 14,1). Tôi đã đi theo một tôn giáo “có qua có lại”, xin ơn rồi tạ ơn. Nhưng nếu rủi tôi sinh ra kiếp nhà nghèo, không phải là “đại gia” hay “doanh nghiệp”, hai bàn tay đen suốt ngày

lam lũ, không đủ làm đầy cái miệng, thì lấy gì mà “lễ lạt”, mà “có đi có lại”, mà có bia đá tri ân? Lúc ấy cái cơ khổ của tôi không thần thánh nào đoái hoài tới hay sao?

Cái khổ của tôi là do chính tôi tự đặt ra cho mình một thứ tôn giáo, rồi “suy bụng ta ra bụng... các Đấng”! Như vậy, tôi đã tự chất trên đôi vai tôi những gánh nặng mới, làm khổ thêm cho tôi, và còn làm đau lòng Đức Mẹ và các thánh nữa. Đau lòng hơn cả là Con Người Giêsu, Đấng có một Trái Tim chỉ biết yêu. Bởi khi nào Người không yêu tôi, thì Người không còn là Giêsu Kitô nữa. Nói một cách khác, khi nào Trái Tim Đức Giêsu không thồn thức trên những khổ đau đời tôi, thì Ngài không còn là Ngài nữa, vì Ngài là thiên Chúa tình yêu mà! (1Ga 1, 7; Rm 8, 35)

Kinh Thánh quả quyết : “Chính người đã mang lấy các bệnh tật của chúng ta, đã gánh chịu những đau khổ của chúng ta” (Is 53,4). Ngài đến trong thế gian chỉ có một mục đích đó thôi: yêu thương, mang vác tất cả tội lỗi của tôi, chữa lành, cho ăn no nê, khoác tôi lên vai vàø đưa tôi về. Tất cả mọi biến cố lớn nhỏ trong đời tôi, như như một sợi tóc trên đầu rớt xuống, cũng đều rơi vào trong tình yêu Giêsu. “Trước khi cho người thành hình trong dạ mẹ, Ta đã biết người.” (Gr 1, 4). Nên chú ý chữ “biết” trong Kinh Thánh. Thiên Chúa biết ta thiếu thốn mọi sự, và Ngài đã sẵn sàng tất cả để đặt ta trong tình yêu của Ngài.

Chỉ một giây thôi, cuộc đời tôi không có sự “biết” của Giêsu, lúc ấy tôi chẳng còn là tôi nữa, tôi trở thành một tạo vật tối tăm, vô cùng khốn đốn, vì “đã bị tước mất vinh quang Thiên Chúa” (Rm 3, 23), và đã bị văng ra khỏi quỹ đạo tình yêu rồi.

Thưa bạn, vì lòng mến Đức Giêsu Kitô, tôi xin bạn đừng nhìn vào những đạo đức mà bạn đã lao công khổ sức luyện tập, mà chỉ nhìn vào Trái Tim Giêsu với lòng thành tín đón nhận tất cả những gì Ngài muốn trao ban, bạn sẽ thấy.

Bạn và tôi đau khổ, chán chường, nghi ngờ mọi sự, chẳng còn biết tin vào ai trên đời này. Những cái đòu là có thật, nhưng đó không phải là sự thật mà bạn và tôi phải chịu như thế, vì đã có một người gánh chịu cho chúng ta, xin bạn hãy đọc những lời này: “Mọi lo âu, hãy trút cả cho Người, vì Người chăm sóc anh em.” (1Pr 5, 7). Xin bạn nhớ cho, Kinh Thánh nói “hãy trút cả”, chứ không nói “trút một phần”.

Có cha mẹ nào nói với con cái mình như thế không? Có người yêu nào dám nói câu đó với nhau không? Chỉ có Giêsu mới có tình yêu ấy, chỉ có mình Ngài mới thương bạn và tôi đến như thế, nên Ngài lo đến bạn và lo cho tôi.

Trái Tim Đức Giêsu liên quan mật thiết đến cuộc đời mọi người và từng người. Nếu tôi thật lòng ký thác đời tôi

cho Ngài làm chủ, thì những lo âu, bệnh hoạn, những bế tắc cùng đường, những cô đơn sầu tủi của tôi là của Ngài. Những lo toan cơm ăn áo mặc, sức khỏe, nhà xứ nhà thờ của tôi là của Ngài. Chính Ngài đã nói với tôi : “Đừng sợ, hỡi đoàn chiên nhỏ bé” (Lc 12, 32) “Trong Thầy, anh em được bình an. Trong thế gian, anh em sẽ phải gian nan khôn khó” (Ga 16, 33).

Muốn biết người chồng thế nào thì hỏi người vợ. Muốn biết Đức Giêsu thế nào thì hỏi Hội Thánh, vì Hội Thánh là hiền thê Đức Giêsu Kitô.

Bây giờ chúng ta đặt vấn đề với nhau. Nếu có người đến yêu cầu : “xin nói về tấm lòng Đức Giêsu cho chúng tôi nghe”, lúc ấy chúng ta sẽ nói thế nào?

Muốn nói về Trái Tim Giêsu, phải đụng vào con người ấy. Phải ngỡ ngàng : “Quả thật, Con Người ấy hôm nay có thật trong cuộc đời tôi!” Phải nghe được tiếng của Ngài trong chính con tim của tôi. Khi ấy Thánh Thần sẽ thôi thúc tôi nói. Sức Thánh Thần mạnh đến nỗi Phêrô và Gioan phải thốt lên : “Chúng tôi không thể không nói.”

Vậy bây giờ tôi phải làm gì (Cv 2, 37)? Chúng ta chẳng có khả năng để làm gì cả. Nếu chúng ta có được khả năng làm cho mình và người khác yêu mến Trái Tim Chúa Giêsu, thì quả thật trái tim ấy nghèo nàn và không hấp dẫn bao nhiêu. Kinh Thánh nói : “Ai yêu thì biết Thiên Chúa” (1Ga 4, 7). Muốn biết Thiên Chúa, muốn biết Trái Tim Chúa Giêsu thì phải yêu. Học giả, tiến sĩ, khoa học kỹ thuật không thể nào biết Trái Tim Giêsu. Yêu thì biết, vì “Thiên Chúa là Tình yêu” (1 Ga 4, 8).

Vậy chúng tôi có khả năng yêu không? Nếu nói là không thì bạn không hài lòng. Vì sống trên đời này, phàm là con người thì phải biết yêu. Ai không yêu đó là một quái

vật. Tuy nhiên, đối với Thiên Chúa, tình yêu của loài người đã méo mó lệch lạc vì bị nhuốm tội rồi.

Muốn yêu Thiên Chúa thì phải yêu bằng chính tình yêu của Thiên Chúa. Muốn nhìn thấy Thiên Chúa thì phải nhìn trong ánh sáng của Ngài. Kinh Thánh nói : “Vì Thiên Chúa đã đổ tình yêu của Người vào lòng chúng ta nhờ Thánh Thần mà Người ban cho chúng ta” (Rm 5,5)

Đức Giêsu có tài năng, không liên quan gì đến tôi. Đức Giêsu là Thiên Chúa, không liên quan gì đến tôi. Tấm lòng của Ngài thế nào? Ngài có yêu tôi không? Biết được tấm lòng của Ngài, tôi mới trao thân gửi phận cho Ngài.

Muốn biết được Đức Giêsu thì phải nhìn kỹ, chiêm ngắm hằng ngày trong chính đời tôi mới thấy được tấm lòng của Ngài. Làm được như vậy, phải cậy nhờ Thánh Thần bằng cầu nguyện.

Lạy Trái Tim Giêsu, tình yêu điên dại của đời con, Ngài đã ban tất cả mạng sống Ngài cho con, mà chỉ nhận được một trái tim đen đui vô ơn lạnh nhạt của con. Xin thương xót con.

**Ôi Trái Tim Giêsu đáng yêu, đáng mến,
con yêu mến Ngài!**

*Sài gòn, đầu mùa mưa
Lm. Giuse Trần Đình Long, sss*

Tim Tín Thác

*T*ình nào bát ngát ngàn khơi

Tim nào chan chứa một trời yêu thương ?

Đầu nào trán buốt gai vương

Ngực nào nước đọng lưỡi đòng xuyên thấu ?

Mắt nào mờ đẫm lệ đau

Bờ môi tắt nắng nhạt màu tà dương ?

Chân tay dính nhọn thê lương

Toàn thân giã giụa trong dòng máu tươi...

Con người làm khổ Con Trời

Mà Trời chỉ đáp bằng lời thứ tha.

Tình Trời ôi quá bao la

Tim Trời cơ huyết toàn là xót thương...

Cho đời thêm sức cậy trông

Một niềm tín thác đến cùng làm vui.

Paris, tháng Thánh Tâm
CUNG CHI

*Công tác bác ái Mừng Lễ Chúa Thánh Thần Hiện Xuống
của nhóm Thiện Nguyên Tín Thác*

hành trình TÍN THÁC

*Trong Trái Tim Chúa bao nhân hiền,
con xin được một chỗ nghỉ ngơi.
Nhỏ bé thôi, nhỏ bé thôi,
như nước mưa tan trong biển khơi...*

Thiện nguyện viên Tín Thác trở về thành phố trong một đêm mưa. Lúc chúng tôi đi vào "Hành Trình Tín Thác", cũng là đêm mờ sương, và cũng đã có một cơn mưa nhỏ nhỏ...

Ai cũng mệt nhoài, song cảm thấy vui, bởi trong "Hành Trình Tín Thác" lần này, mỗi thiện nguyện viên đã

tự tìm tòi, khám phá và đón nhận một cuộc tình đạt độ sâu liên li hơn cả cuộc tình trăm năm trong lời bài hát phát ra từ chiếc xe buýt cà khồ đưa chúng tôi về lại Sài Gòn.

"Hành Trình Tín Thác" cho chúng tôi thấy trăm năm trong cõi hồng trần cũng nhẹ như gió mây, lướt qua cũng tựa một ngày. Hành trình đưa chúng tôi về quê trời trường cửu, tình sẽ bền thắm vạn thuở thiên thu. Và ngay tại cõi đời hữu hạn này, trong hành trình lòng thương xót, với Đấng Giàu Lòng Xót Thương, chúng tôi đã bắt đầu chạm vào cõi tình lạ lùng và bền vững đó trong chính cuộc sống đời thường giản dị.

• Bình Thuận Khát Mưa Xót Thương

Lễ Thánh Tâm năm nay, nhóm thiện nguyện Tín Thác vẫn day dứt về một vùng nắng cháy, vùng đất hạn nặng, thất mùa, trái cây rớt giá, nông dân gặp rất nhiều khó khăn. Tín Thác Sài Gòn liệu có bình yên đón mừng lễ Thánh Tâm như một lễ hội với rước sách rầm rộ, kèn trống

cờ quạt, tiệc mừng tung bồng, khi mà đồng bào Bình Thuận đang gian nan vất vả như thế không? Khi Thánh Tâm Chúa đang thổn thức vì những đứa con Chúa đang lao đao thiếu thôn tư bề, mà mình mừng lễ như vậy có đẹp lòng Chúa không?

Vậy tại sao Lễ Thánh Tâm năm nay mỗi thiện nguyện viên Tín Thác không là những hạt mưa nhỏ đem đến cho Bình Thuận đang khát mưa lòng thương xót? Hương hoa lễ bái nghi thức rườm rà phỏng được ích gì? Bấy nhiêu xô bồ của Sài Gòn hoa lệ không là quá dư thừa sao? Góp thêm một chút náo nhiệt vào nơi quá náo nhiệt để làm gì? Ra đi! Lên đường! Ra khỏi cửa nhà thờ. Tạm rời nơi an toàn đầy đủ tiện nghi văn minh thành phố. Thử "hóa thân" vào một thân phận khác, một vùng đất khác, một đời sống khác để cảm nghiệm được lòng thương xót là gì. Hãy là những cơn mưa nhỏ đem lòng thương xót từ Thánh Tâm Chúa bay về Bình Thuận. Thế là "Hành Trình Tín Thác" bắt đầu!

Thuận ý Chúa đẹp lòng người, mưa nhỏ Tín Thác Sài Gòn đã bay về nắng hạn Bình Thuận, đến với vùng quê nghèo gian khó là giáo xứ Sông Lũy, giáo xứ Lương Sơn, và giáo xứ Suối Nhuôm.

• **Sông Lũy - 42 Năm Khao Khát**

Nói cho thơ mộng là bay đêm, thực ra "Hành Trình Tín Thác" luôn luôn là một hành trình nhọc nhằn. Chúng tôi lên xe trong đêm, cũng chưa hình dung ra nơi mình sẽ tới. Thôi thì đi tới đâu hỏi tới đó chứ sao. Tài xế là một bác tài xe buýt chở học trò, vì thương Tín Thác mà cùng đồng hành, chứ bác cũng chưa biết nơi xa xôi đó ở đâu. Thêm nữa xe buýt chở học trò thì đào đâu ra máy lạnh, đã thế Tín Thác còn "tham lam" cố gắng lên theo quần áo quà cáp tặng

thêm cho bà con (chưa kể tất cả thuốc men, nhóm y bác sĩ đã có một xe đi từ đêm hôm trước), thành ra cả nhóm đành ngồi nênm cá hộp với nhau.

Lên như cá hộp như thế mà vẫn không đủ chỗ. Đang bần khoản không biết giải quyết thế nào, bất chợt có một cánh tay giơ lên xin... ở lại, dù tiếc hùi hụi! Đó là một bác thiện nguyện lớn tuổi đầu bạc, ngậm ngùi nói lời chia tay với lý do rất dễ thương: "Thôi, nếu xe không đủ chỗ thì già này đành nhường lại cho các bạn trẻ, vì các bạn có sức bốc vác gạo mì, phục vụ tốt hơn. Già tiếc lắm. Đến đây từ 4 giờ sáng chờ đến giờ phải ra về. Chuyến sau xe đủ chỗ, già này xin đi tiếp!"

Qua thành phố khi cái nắng

bùng lên cũng là lúc chúng tôi rong ruổi trên quốc lộ 1A đang sửa chữa nâng cấp. Xe không máy lạnh, chạy gầm gừ cổ rướn lên giốc, cửa xe phải mở cho đỡ nóng, thế là bữa điễm tâm sáng miễn phí chúng tôi được thưởng thức là bụi, bụi mịn mù, và khiếp hãi nhất là gia vị khói nhựa đường. Các nữ thiện nguyện viên mặt mũi xanh dờn, nhưng vẫn làm ra vẻ khí thế không thua kém các bạn nam, lúc này cũng đã phờ râu vì khói nhựa đường thì chả có thể thơm như thuốc lá con mèo nhâm nhi với cà phê sữa! Có mấy bạn nữ với chiều cao lý tưởng như người mẫu, khi xe dừng giải lao liền nhảy xuống duỗi vội cặp chân dài vì mỗi gồi chôn chân. Suốt mấy tiếng đồng hồ ngồi ro ro cùng hàng hóa, xe chật ních, chân dài thon thả cũng đành gấp xếp lại thôi! Tinh thần phục vụ của thiện nguyện Tín Thác đôi khi dễ thương vậy đó!

Chẳng là gì những sự đó, bởi vì Chúa đã ban cho một cơn mưa, hạ áp nóng bức bụi bặm; cũng chẳng là gì khi tới giáo xứ Sông Lũy gặp đồng bào đầy tình mến thương; và sự nhọc nhằn còn con lại chẳng thấm thập vào đâu khi được biết về một giáo điễm có bề dày của lao nhọc mà vẫn giữ vững đức tin suốt 42 năm đăng đăng.

Bốn mươi hai năm trước, có 7 sắc tộc đồng bào từ mạn Tây Bắc (Tày, Nùng, Thô, Mán, Mường...) di dân vào Nam. Họ tụ lại bên bờ Sông Lũy, gây nên mái

nhà thờ mang nét bắc bộ rất đặc trưng như một mái đình cổ. Chúa về ở với họ chưa được bao lâu, biến cố 1975, và thế là nhà thờ hoang lạnh. Khó khăn, nghèo đói và mệnh mông buồn.

Nhấp chén trà xanh nơi quán nhỏ ngó sang mái đình, tức nhà thờ của suốt 42 năm, bác Tanh, một người nông dân Sông Lũy, bỗng khóc rung rức khi kể cho thiện nguyện viên về nỗi đau xa vắng Chúa :

"Chiến tranh mà làm chi? Thắng hay thua ý nghĩa gì khi nhà Chúa biến thành nhà hoang? Ngày ngày tôi lên rẫy chắt củi kiếm cơm, tối về ngó cây thánh giá nóc nhà thờ mà khóc rờn: 'Chẳng lẽ Chúa bỏ chúng con thật sao?' Chỉ còn mấy nhà có đạo, ngó về nhà thờ, xúm lại đọc kinh với nhau.

Chính những lời kính ê a mỗi tối với niềm tin thác đã giữ vững đức tin của chúng tôi suốt 42 năm qua. Rồi Chúa cũng thương mà cho cuộc sống dần ổn định, cho ngôi nhà thờ vẫn còn đó. Cách đây 6 tháng, Chúa đã thương gọi đến người mục tử sau 42 năm vắng bóng chủ chăn. Từ đó, nhà thờ đã có tiếng chuông ngân, và

mỗi chiều khi nhìn mọi người lú lú đi lễ, tôi cảm thấy thế là rất thỏa!"

Đứng trên mặt con lộ được nâng cao lên cả thước, ngôi nhà thờ bỗng nhiên thấp chên vênh và tàn tạ như một kho hàng, cây thập tự thánh thiêng gày gò, nhìn từ xa thấp xát sạt mặt đường, mới hiểu nỗi đốn đau nức nở của bác nông dân xót xa thương... Chúa!

Cha sở của Sông Lũy mới về quản xứ được 5 tháng. Nhà thờ hoang tàn, nhà xứ chưa có. Mọi sự phải bắt đầu từ con số không! Điều người mục tử trần trở là bên cạnh vấn đề cuộc sống vật chất còn khó khăn, thì đời sống tâm linh cần phải chăm sóc chú ý trước tiên. Dằng dặc hơn 40 năm, chủ chăn không có, con chiên li tán, tan tác, nhà thờ có thể khoan sửa chữa, nhưng lòng người, ngôi đền thờ tâm hồn thì cần phải xây dựng lại cấp kỳ, không thể trì hoãn. Nếu chân ướt chân ráo mới về đã lo xây nhà thờ, nhà xứ cho khang trang, chẳng quan tâm chăm sóc đời sống tâm linh của giáo dân, coi chừng khi làm xong ngôi nhà thờ đồ sộ hoành tráng thì chẳng còn ai đến nữa, vì ngôi đền thờ tâm hồn nơi các con chiên đã bị bỏ hoang phế từ lâu rồi! Vậy thì xây nhà thờ mới để làm gì?

Và để đáp ứng nhu cầu tâm linh cấp thiết đó, nhóm thiện nguyện Tín Thác đã có mặt tại nơi này. Chuyên "Hành Trình Tín Thác" đã chuyển tới bà con món quà tinh thần, lương thực nuôi dưỡng tâm linh, là những tấm hình lòng thương xót, tràng chuỗi, sách, CD, DVD, máy nghe bài giảng Lòng Chúa Thương Xót. Đức Thánh Cha Phanxicô nhấn mạnh Lòng Chúa Thương Xót là xà nhà của giáo hội, cái xà cần phải vững chắc thì ngôi nhà mới vững bền. Trong xã hội hiện đại chúng ta đang sống, chỉ có Lòng Chúa

Thương Xót mới đây lụi được lối sống vô cảm và chủ nghĩa Mackeno tưởng như đang thắng thế.

Tất nhiên, như mọi chuyến công tác xã hội vẫn thường làm hàng tháng, thiện nguyện Tín Thác cũng mang tới nơi đây 300 phần quà là lương thực và nhu yếu phẩm cần thiết khác.

Một ưu tiên cho giáo xứ Sông Lũy, khi biết rằng nơi đây đời sống khó khăn, các hộ nghèo còn rất nhiều, cho nên vấn đề y tế chuyên sâu vẫn còn là mơ ước. Con cái của Lòng Chúa Thương Xót luôn quan tâm trước hết đến người nghèo khổ bệnh tật, thế nên đoàn bác sĩ tình nguyện của Tín Thác đã lặn lội trong đêm khuya đến Sông Lũy từ tối hôm trước, để sáng sớm hôm nay lo khám bệnh, phát thuốc miễn phí cho trên 400 bệnh nhân nghèo không có điều kiện đến bác sĩ hay đi bệnh viện.

Trời càng lúc càng nắng, sau khi khám bệnh phát quà mệt nhọc, cả nhóm được dẫn đến nhà một giáo dân gần đó dùng cơm trưa. Đi trên triền dốc đỏ nắng, thấy những cảnh

xương rỗng cần cỗi vẫn kiên vững giữa nắng gió và bụi đỏ, nơi này, linh mục tu sĩ giáo dân, cũng như những nhánh xương rỗng kia, kiên trung chịu gian khó nhọc nhằn, cho hạt giống đức tin nảy nở đâm mầm, để cả vùng đất cần cỗi không bị sa mạc hóa mà sẽ trở thành đồng cỏ tốt xanh ngập tràn lòng thương xót. Nhóm thiện nguyện Tín Thác xin góp một hạt mưa nhỏ vào hành trình giữ đức tin nhọc nhằn ấy!

Trong 300 phần quà, có tới 2/3 số quà trao tặng cho các gia đình lương dân khó khăn, sống đan xen với các gia đình Công Giáo. Lòng thương xót Chúa dàn trải không phân biệt. Tất cả đều là con cái Chúa, đều cần được thương xót, nhất là những người tội lỗi, đau bệnh nghèo đói, khổ đau. Vui sao đành, khi chung quanh ta còn biết bao anh em nghèo đói túng cực? Cờ quạt rước sách, lễ lạc tốn kém, tiệc tùng ăn uống phí phạm sao được, khi nơi vùng sâu vùng xa còn nhiều, rất nhiều con chiên bơ vơ tất tưởi đói ăn thiếu mặc, không có nơi thờ phượng, thiếu thốn cả vật chất lẫn tinh thần. Trái Tim Giêsu lại thổn thức, và vẫn mãi thổn thức!!!

• **Lương Sơn - Mầm Sống Mới Đang Vươn Lên**

Rời Sông
Lũy, "Hành
Trình Tín Thác"
đưa nhóm thiện
nguyện đến với
Lương Sơn.

Lương
Sơn là thị trấn
của huyện Bắc Bình - Bình Thuận. Cảm giác đầu tiên khi
tới Lương Sơn là sự trẻ trung tươi mới. Thật ngạc nhiên khi

nhìn ngôi thánh đường tuy đang xây dựng dở dang nhưng đã khắc họa những nét cơ bản của cấu trúc hiện đại mang hơi thở thời đại mới. Ngay từ công nhà thờ chúng tôi đã được nghe người dân tâm sự: "Công cuộc truyền giáo ở vùng này gian khó lắm, thiếu chủ chăn. Suốt 8 năm qua, 3 giáo xứ Lương Sơn, Sông Lũy và Suối Nhuôm chỉ có mỗi một mục tử. Mỗi đến bây giờ, đoàn chiên các xứ phụ cận mới có người coi sóc. Tạ ơn Chúa!"

Người mục tử ấy bây giờ chỉ còn phải chăm sóc giáo xứ Lương Sơn, rất vui khi ngôi trao đổi với thiện nguyện viên và "học" cách sử dụng máy nghe 300 bài giảng Lòng Chúa Xót Thương mà nhóm gởi tặng cho những gia đình khó khăn, không có phương tiện nghe giảng qua CD hay máy vi tính.

Ghi nhận sự chia sẻ từ Tín Thác đóng góp 200 phần quà cho giáo xứ Lương Sơn, mặt trận tổ quốc thị trấn cũng có đôi lời cảm ơn cộng đoàn, bởi vì Lương Sơn đang sau sự phát triển nóng của một thị trấn trẻ, vẫn còn nhiều hộ khó khăn, nhiều gia đình trong tình trạng không có đất phải làm thuê làm mướn rất cực.

Lương Sơn có hai câu chuyện rất đáng quan tâm:

Một gia đình lương dân, có cậu con trai hư hỏng, bố mẹ bất lực đành chạy tới nhà thờ xin cứu giúp. Cha sở đã cầu nguyện và tìm cách liên lạc với trẻ em hư. Chúa đã làm điều bất ngờ. Cậu bé đã chuyển biến, về sống làm con cái Chúa trong nhà thờ Lương Sơn. Năm nay cậu học lớp 12, và có ý xin đi tu để làm linh mục. Giáo hội lại có thêm một mầm cây tươi tốt.

Câu chuyện thứ hai là một gia đình lương dân thương phế binh của chế độ trước. Tên là bác Đỗ Bảy, bị cụt chân. Hai vợ chồng không có con, sống côicút. Người vợ bị gãy

xương đùi, cũng thành tàn phế. Một người cụt chằm một người liệt lào. Khi biết có nhóm thiện nguyện tới Lương Sơn, bà con thương tình chỉ đường cho bác tới nhà thờ lãnh quà. Cẩm phiếu lãnh quà của nhóm Tín Thác, bác bật khóc, ao ước của bác thật là bất ngờ: "Mong ước có một cái cầu tiêu!" (tức là nhà vệ sinh). Vì cả hai vợ chồng, người cụt chân, kẻ gãy xương đùi, không thể lết ra vườn đi vệ sinh được, nhất là khi trời tối hoặc trời mưa!

(Sau chuyến công tác, nghe biết chuyện, người linh mục lãnh tử đã giúp bác thực hiện ước mơ ấy!)

Rời Lương Sơn, sau khi trao 200 phần quà nhu yếu phẩm và quà tặng tinh thần. Chúng tôi thấy vui, một cảm giác tươi mới trẻ trung vì thấy mầm sống đang vươn lên, nhưng cũng trĩu lòng với những mảnh đời rách nát.

"Hành Trình Tín Thác" còn một nơi cần phải đến trong cái nắng gay gắt vắt cạn từng giọt mồ hôi, càng ngày càng nóng thêm. Dù gì đi nữa, cũng phải đến thôi, Suối Nhuôm bà con đang đợi!

• Suối Nhuôm - Quanh Năm Hóng Đợi Nước Trời

sập xệ

Suối Nhuôm nghèo quá đúng nghĩa chữ nghèo, vài nóc nhà gỗ tèo hèo tụt xuống dạt đường cạnh nhà thờ, con đường mới nâng cấp nuột chùng mấy cái nóc nhà

Con suối Nhuôm chia cắt nhà thờ với bà con sống bên kia thung. Nếu đi đường lộ đến nhà thờ thì phải đi đường vòng cả chục cây số, bà con ngại đi bộ xa, cho nên cứ băng suối mà qua cho lẹ. Mùa này nước cạn rột lòng Suối Nhuôm, bà con tụt xuống được suối cũng là một con dốc sâu, rồi trôi lên lòng đường thì coi như treo một sườn đèo cũng chẳng hề thấp. Mùa mưa thì xắn quần lội qua suối, nhiều khi đến nhà thờ quần áo ướt hết, run lập cập. Trái Tim Chúa lại thổn thức!

Lòng thiện nguyện viên bỗng lắng lại, hanh hao buồn. Nghĩ tới một Sài gòn rực rỡ đèn hoa, đường xá phẳng phiu, ngày cũng như đêm xe hơi, xe ga lũ lượt ra vô. Nơi những quán xá, nhà hàng sang trọng, người ta chen chúc ăn nhậu vui chơi phờn phơ chứ có mấy ai đến với lòng Chúa xót thương đâu! Có mấy trái tim thổn thức với những đồng bào đau khổ thiếu thuốc đói ăn đâu! Những "trái tim mùa đông" sống vô cảm thờ ơ đời tinh thần, và phung phí vật chất vào xa hoa vô vị quá. Tiếc đấy và cũng thương đấy, vì có lẽ quá họ chưa biết tới Lòng Chúa Thương Xót nên mới sống đời thơ ơ lạnh lẽo như vậy...

Quay lại bên bờ con suối Nhuôm, để nghe chuyện đất, chuyện người thật là xúc động. Đèo bờ suối thành bậc cho dân sang bờ tới nhà Chúa lại là một bà cụ còng lưng, có cái quán còm gồm dăm ba cái bánh khoai mì do bà tự làm giá hai ngàn đồng, bà đưa tay chỉ về con suối: "Các cháu không biết đó thôi, muốn biết dân Suối Nhuôm sống ra sao thì để bà kể cho mà nghe. Ở đây tứ tán quanh năm dân hóng cổ đợi nước trời!"

Thiện nguyện quá ngạc nhiên vì một khái niệm mới toanh: "nước trời"! Một "nước trời" cụ thể có thể sờ chạm

được ở ngay trần gian này, chớ không phải "Nước Trời" trên thiên đàng mai sau. Nước trời này ai cũng hóng đợi, dù lương hay giáo, có đạo hay không có đạo. Lạ quá thể!

- "Không có nước trời là đói rã họng ra!" bà cụ chỉ vào những vật mì chết khô bên bờ suối mà bảo vậy.

Ngửa cổ lên trời bà cụ vái :

- "Ngài ơi, xin Ngài xót thương! Xin Ngài ban nước trời xuống cho con dân Suối Nhuôm, không thôi chúng con chết mất! Năm nay, nóng chi mà nóng dữ!"

À! Thì ra "nước trời" là những cơn mưa từ trời xuống, đúng như dân gian vẫn kêu cầu:

"Lạy trời
mưa xuống. Lấy
nước tôi uống. Lấy
ruộng tôi cấy. Lấy
đầy bát cơm. Lấy
rơm đun bếp!"

Con Suối
Nhuôm khô cạn
không hề giúp ích
gì cho những vật
rãi cheo reo trên
sườn cao. Sức
người làm sao có
thể vét chút nước
từ lòng suối cạn
lên để mà giúp cây
nảy mầm. Dân ở
đây chỉ trông vào
trời mưa. Họ trồng
rau xanh, đậu bắp,

khoai mì, vài vạt ngô... Hễ có mưa là có ăn. Hạn khô là... khô!

Gặp chị Hi bên thung lội suối sang lãnh quà, nghe chị tâm sự mới thấy thương: "Lội suối sang nhà thờ lãnh quà của nhóm Tín Thác trao tặng thật là mừng. Mừng vì có được chục gạo, thùng mì cất đó cho ba đứa nhỏ ở nhà. Hai vợ chồng vào rẫy mía làm công cho người ta. Vậy là an tâm có lương thực cả tháng rồi. Giờ lo đi làm, kiếm ít tiền dành cho con đầu năm học tới. Mà mừng hết lớn là nghe người nhà xứ phát phiếu cho biết ngoài gạo mì nhu yếu phẩm... thiện nguyện Tín thác còn tặng tràng chuỗi, sách, ảnh, băng đĩa và máy nghe giảng Lòng Chúa Thương Xót. Về mở cho mấy đứa nhỏ nghe mới được. Sống trong thung, đi đường lộ gần chục cây số mới ra thị trấn, thì làm gì có dịp nào cho con cái giải trí đâu. Chúng chỉ nghe chim kêu và suối nhuôm chảy thôi hà! Bởi vậy lội sớm qua suối mừng là mừng quá sức, chúng ở nhà có gạo ăn và có Lời Giảng về Lòng Chúa Thương Xót mỗi ngày. Vậy là không có chi phải lo lắng chộn rộn nữa!"

Ôm gói quà trong tay, chị cười, nụ cười sáng cả con suối Nhuôm mùa nước cạn ủ ê héo hắt.

Khi hỏi về lịch sử giáo xứ Suối Nhuôm, cha sở cười hiền, cho biết cha mới về được ba tháng nay không rành lắm. Cha cho vời một chị trong ban hành giáo tới kể cho chúng tôi nghe về Suối Nhuôm. Cũng rất lạ!

Hồi năm 1958, có một cha xứ dắt theo một nhóm giáo dân từ Bắc vào lập nghiệp ở bờ Suối Nhuôm. Họ giữ đạo rất tín thành, có tí tiền mang từ bắc vô, gom lại cùng nhau xây một ngôi nhà thờ nhỏ. Nhà thờ đó giờ vết tích chỉ còn lại bức tường cũ kĩ ám khói đen.

Người mục tử cùng giáo dân gặp cơn bã cực, bom đạn phá đổ ngôi thánh đường. Cha lặng lẽ dắt bầy chiên đi mất dạng về miệt Đồng Nai. Chúa hiện diện nơi này qua dấu tích bức tường ám khói.

Rồi dăm ba hộ dân phiêu dạt lại trôi về hai bên bờ Suối Nhuôm. Đầu nguồn người ta tìm ra khoáng sản nhuôm, cuối nguồn dân như củi rêu tụ lại dần dần. Nhìn bức tường cũ nhận ra dấu tích Chúa vẫn hiện diện, họ tụm nhau lại đọc kinh cầu nguyện. Đời sống đạo của nhóm người ấy như ngọt nên leo lét, mà kỳ lạ thay không tắt bao giờ. Đạo vẫn trường tồn theo từng bước chân bà mẹ địu con lội qua Suối Nhuôm sang cầu nguyện nơi bức tường đổ nát. Qua ngày qua tháng dâu bể, dân vẫn hóng đợi "nước trời". Cuối cùng đã có nhà thờ, đã có cha sở, dù giáo dân chỉ có khoảng hơn trăm người. Một giáo xứ Suối Nhuôm nhỏ bé nghèo khó thành hình, song trong cái nghèo đó thấm đậm lòng Chúa Xót Thương.

Trong khi nhóm thiện nguyện đang phát quà tặng bà con, có những hình ảnh thật là thương. Vài người mẹ Suối Nhuôm lặng lẽ ghé gửi mấy bịch xoài, ít trái bắp và khoai nướng để chiều tối người thành phố có quà đem về. Món quà này thật là nặng tình nặng nghĩa và quý xiết là bao.

Hạnh phúc cho nhóm Tín Thác kịp dâng thánh lễ chiều với bà con Suối Nhuôm. Sau bữa cơm tối, phải chia tay với Suối Nhuôm. Cha con thầy trò cùng hướng về Đức Mẹ dâng chuỗi kinh, tạ ơn, chia tay, và lên đường đầy lưu luyến!

Tạ ơn Chúa mở mắt cho chúng con thấy một vùng Suối Nhuôm với những người con dân nghèo khổ hiền hậu đang khao khát "nước trời" như chúng con khao khát lòng thương xót Chúa. Không có "nước trời", dân ở đây không

sống được, cũng như chúng con không thể sống nếu không có lòng Chúa thương xót.

Xin Đấng xót thương ban cho Suối Nhuôm cơn mưa trời trong đêm nay, để những vạt rẫy trắng tới xác xơ hai bên bờ Suối Nhuôm có thể nảy chồi. Chúa đã nhận lời, bằng cơ khi xe chạm ngõ thành phố ngoái lại phía sau thấy ì ầm tiếng sấm và vùn vũ những vạt mây.

Trời hỡi, hãy cứ mưa rõ to cho con dân thỏa thuê hồng ân thương xót.

Nhóm thiện nguyện kết thúc một ngày "Hành Trình Tín Thác" mừng lễ Thánh Tâm Chúa, với sáu trăm cây số đường trường, ba giáo điểm, trong trọn vẹn chỉ 24 tiếng đồng hồ. Chúng con bỗng thấy mình đã thành ra hạt mưa tí hon, đầy thi vị.

Mưa thì thâm, là mưa thật gần

Tình như không nói, là tình trăm năm...

Quả thật, giao kết yêu thương giữa Đấng giàu lòng thương xót từ trời cao đã thiết lập với chúng con, và cho thấy phương thế để sống trọn vẹn tình trăm năm với anh em chúng con trên đất thấp này. Để được về trời, chúng con chỉ có một con đường, con đường lòng thương xót trong "Hành Trình Tín Thác" với anh em mình cõi trăm năm nơi đất thấp!

Tạm biệt Bình Thuận hóng đợi "nước trời"- gửi lại mưa yêu thương nhỏ bé của Tín Thác Sài Gòn.

*Thiện Nguyện Tín Thác
Bình Thuận 2015*

trang thơ

THÁNH TÂM THƯƠNG XÓT

Thánh Tâm Chúa Giêsu
Bao la lòng thương xót
Nồng nàn và tha thiết
Trọn một đời hy sinh
Ngài trao ban thân mình
 Làm Cửa Lẽ Chuộc Tội
 Mong chờ con sám hối
 Để ban Ôn Thứ Tha
Thánh Tâm Chúa Giêsu
Vẫn đêm ngày thao thức
Miệt mài tìm chiên lạc
Đưa về chốn an hòa
 Thánh Tâm Chúa Giêsu
 Lửa Tình Yêu cháy rực
 Muôn đời không hề tắt
 Vì con lỡ thoái hư
Thánh Tâm Chúa Giêsu
Giọt Máu và giọt Nước
Cũng chảy ra cho hết
Ôi, Tình Chúa bao la!
 Thánh Tâm Chúa Giêsu
 Xin thứ tha, thánh hóa
 Dù tim con hóa đá
 Xin thương biến ra mềm

Góc Đời Sống Dân Hiến

TRANH HƠN TRANH THUA

Tín Thác

Sau tháng hoa, mệt nhoài vì lo kiệu hoa, rước hoa, dâng hoa, tiến hoa; tất bật với biết bao việc mục vụ, biết bao mối quan hệ chằng chịt, biết bao dịch vụ không tên, chiếm hết thì giờ ăn uống ngủ nghỉ, thậm chí không còn giờ để cầu nguyện, suy niệm, soạn bài giảng, và nhất là không còn lúc nào dành cho Chúa nữa. Tôi cảm thấy tinh thần căng thẳng, lo lắng, ho, mệt, chóng mặt, đau đầu, buồn nôn, hồi hộp, thở dốc. Rồi có cảm giác đau nhói ngực vùng trước tim, lan ra vai, tay, lên cổ, lan sau lưng, và khó thở như có ai bóp chặt quanh ngực. Tôi gục xuống. Dem đến bệnh viện, bác sĩ cho biết tôi bị “nhồi máu cơ

tim”, một căn bệnh nguy hiểm đã quá quen thuộc và đe dọa tính mạng nhiều người hiện nay. Bác sĩ chuyên môn cho biết phần lớn “nhồi máu cơ tim” là do cục máu đông hiện diện trong lòng mạch máu nuôi tim (còn gọi là động mạch vành) làm tắc mạch máu. Mạch vành đem máu và oxy đến nuôi tim, nếu mạch máu bị tắc, tim sẽ thiếu oxy và tế bào cơ tim sẽ chết. May mà cứu kịp, nếu không thì giờ này không biết tôi sẽ ra sao.

Nằm trong bệnh viện có dịp hiểu biết thêm về căn bệnh “nhồi máu cơ tim” lại đúng vào tháng sáu, tháng Thánh Tâm, chợt liên tưởng đến căn bệnh “nhồi máu cơ tim” thiêng liêng nhiều người hoạt động tông đồ hăng quá đang bệnh mà không biết! Bệnh phần xác còn có những triệu chứng để biết mà đề phòng hoặc chạy chữa ngay, bệnh phần hồn không thấy triệu chứng rõ ràng làm sao cứu chữa kịp, cho nên rất cần những giây phút tĩnh lặng để kiểm điểm lại đời sống thiêng liêng, góc “Đời Sống Dân Hiến” trong một xó xinh nào đó xin được làm công việc nhỏ bé này.

Lòng tôn sùng Trái Tim Chúa Giêsu, một trái tim 'con người' của Đấng là 'Con Thiên Chúa', đã được thánh Gioan Eudê (1680) cổ võ từ giữa thế kỷ XVII, và nhất là qua các thị kiến mà thánh nữ Margarita-Maria Alacoque (1690) nhận được

tại tu viện Thăm Viếng ở Paray-le-Monial vào năm 1673 và 1675.

Trong các thị kiến, thánh nữ Margarita được Chúa Giêsu chỉ cho thấy Trái Tim của Chúa đã “yêu thương con người đến thế, mà chỉ nhận được sự đáp trả bạc bẽo vô ơn”. Thánh nữ còn được ủy thác việc xin thiết lập một ngày lễ kính Thánh Tâm. Tuy nhiên, phải đến gần hai thế kỷ sau ngày thánh nữ qua đời, Đức Piô IX mới chính thức thiết lập ngày lễ này trong toàn Giáo Hội vào năm 1856.

Nền tảng Kinh Thánh cho việc tôn sùng Thánh Tâm Chúa Giêsu là đoạn Tin Mừng Ga 19,31-37, về việc xảy ra sau khi Chúa Giêsu chết trên cây thập giá, "một người lính đã lấy ngọn giáo đâm thủng cạnh sườn Người, và lập tức có máu cùng nước chảy ra".

Trong tháng kính Thánh Tâm Chúa Giêsu, có ngày lễ Thánh Tâm, cũng là

ngày thánh hóa các linh mục. Ngày cầu nguyện xin Chúa ban cho các linh mục thực sự là những mục tử chăm sóc các linh hồn, biết để cho tình yêu của Chúa uốn nắn, có đầy lòng thương xót, làm cho các linh mục trở nên "những mục tử như lòng Chúa mong ước".

Làm thế nào để trở thành những “mục tử như lòng Chúa mong ước”? Người mục tử ấy phải thay “trái tim chai cứng bằng trái tim thịt mềm biết yêu thương”, phải kiểm tra sức khỏe tâm linh định kỳ để coi có triệu chứng bệnh “nhồi máu cơ tim tâm linh” hay không? Nghĩa là coi có “cục máu đông” nào trong “động mạch vành” làm tắc mạch máu không cho trái tim đập nhịp yêu thương, làm cho họ không biết xót thương anh em mình.

Năm 1597, trên đất Nhật có lệnh bắt đạo rất gắt gao. Chỉ trong một tuần lễ,

mọi cơ sở công giáo bị triệt hạ, giáo sĩ bị bắt, giáo dân bị phân tán và khủng bố.

Tại vùng Odawara, Kamakura, người ta bắt 2 linh mục trẻ tuổi là Simauchi và Uzawa cùng nhiều ảnh tượng giải về Tokyo. Quan đại thần Tsukamoto nhật trong đồng ảnh tượng một mẫu ảnh thật kỳ cục : người gì mà để trái tim ra ngoài !

Tsukamoto là một nhà nho uyên bác có óc thực tế, thích tìm hiểu. Ông cầm mẫu ảnh trái tim coi qua rồi vứt vào sọt rác, nhưng đến tối, ông nhớ lại và nghĩ bức ảnh kỳ lạ kia hẳn có một ý nghĩa nào đó. Ông lượm lại bức ảnh để trên bàn và suy nghĩ. Trời đã về khuya mà quan vẫn ngồi bất động một mình với bức ảnh trước mặt. Mãi đến gần một giờ sáng, vị đại thần mới thở ra nhẹ nhàng khoan khoái, tay cầm bút lông ghi dưới bức ảnh mấy

chữ : "đối ngoại hữu kỳ tâm
- đối nội vô tâm giả"

Từ đó Tsukamoto đặt
bức ảnh trái tim trên bàn
làm việc một cách kính cẩn.
Một hôm có ông bạn tên
Osaki đến chơi, thấy vậy
hỏi :

- Thế nào, bạn lại
thích ảnh tượng của bọn tà
đạo rồi sao ?

- Đúng về mặt chính
trị của triều đình thì tôi
không dám phản kháng.
Nhưng về mặt văn hóa và
nhân đạo thì tôi rất thích
bức ảnh này. Phải chăng
bức ảnh này đã nói lên
chương trình và hành động
cùng lối xử thế tổng quát
của Kitô giáo. Đây ông bạn
coi: đối với thiên hạ, tha
nhân bên ngoài thì "Hữu
Tâm", còn với bản thân
mình thì "Vô Tâm". Cho
nên họ mới vẽ trái tim để ra
ngoài. Nghĩa là phải đem
hết trái tim của mình mà
phục vụ xã hội, giúp ích cho
đời: "hữu tâm"; còn về phần
mình thì hy sinh xả kỷ,

đừng bao giờ lo riêng cho
mình, phải diệt cái ngã vị
kỷ: "vô tâm". Đem hết trái
tim ra giúp đời giúp người.

Trong bức ảnh này,
tôi thấy đầy đủ hơn cái học
Tứ Bi của Phật, khoan dung
hơn cái Nhân Thứ của
Khổng, cao siêu hơn cái Vô
Ngã của Lão, mạnh mẽ hơn
cái Dũng Thuật của Thần
Đạo Nhật Bản. Một tôn giáo
dạy phụng sự nhân loại, yêu
thương mọi người, còn bản
thân mình thì không màng
tới, không quan tâm đến tư
lợi, thì có lý do gì mà cấm
cản họ chứ.

Osaki cảm phục sự
diễn đạt của Tsukamoto.
Không ngờ đạo Công Giáo
lại hàm chứa một triết lý
nhân sinh cao siêu như vậy.
Từ đó hai ông trở nên
những người bạn chí thân
và đã âm thầm nhận phép
rửa tội, đồng thời vận động
triều đình thả hai linh mục...
(Trích "Phúc")

Tôi đọc đi đọc lại toa
thuốc "đối ngoại hữu kỳ tâm

- đối nội vô tâm giả": đối với tha nhân thì "Hữu Tâm", còn với bản thân mình thì "Vô Tâm", và chợt thấy dường như từ xưa đến giờ mình dùng... lộn thuốc! Cách sống của tôi là đối với tha nhân thì "Vô Tâm", còn với bản thân mình thì "Hữu Tâm". Vậy là trái tim tôi có vấn đề rồi. Hai cục máu đông "hữu tâm" và "vô tâm" nằm không đúng chỗ cho nên trái tim tôi chẳng giống trái tim của Chúa chút nào, dù tôi vẫn vỗ ngực xưng tên là "Kitô thứ hai"!

Trái tim tôi không đập nhịp yêu thương như Chúa vì nó bị những "cục đông" nào đó ngăn chặn lại, không cho "oxy yêu thương" chảy vào tim và chuyển "máu xót thương" đến các phần khác trong cơ thể. Đức Thánh Cha Phanxicô bắt bệnh và thấy "cục đông" đó nằm trong căn bệnh số 11 : "Khi mỗi người chỉ nghĩ đến mình và đánh mất sự thành thực và

quan hệ nồng nhiệt với nhau. Khi người giỏi nhất không đặt kiến thức của mình để phục vụ đồng nghiệp yếu kém hơn. Khi người ta biết được điều gì và giữ riêng cho mình thay vì chia sẻ tích cực với những người khác. Khi vì ghen tương và tinh ranh, họ cảm thấy vui mừng khi thấy người khác ngã xuống, thay vì nâng người ấy lên và khích lệ họ".

ĐTC bắt bệnh đúng quá rồi. Tôi để cục máu đông "vô tâm" chặn đường vào trái tim khi tương quan với người khác, cho nên tôi chỉ biết nghĩ đến mình mà chẳng quan tâm đến anh em. Tôi chỉ lo thu vén cho mình kiến thức, địa vị, tiền của, danh vọng, chức tước, và lúc nào cũng muốn hơn người. Nếu thấy ai có gì hơn mình là tôi không chịu được. Trong tim tôi, máu "tranh hơn tranh thua", máu "ghen tương đố kỵ" lúc nào cũng sôi lên sùng sục, do đó

con “nhồi máu cơ tim” có thể xảy đến bất cứ lúc nào vì tôi luôn bất an, cảm thấy khổ sở khi thấy có những người hơn tôi về phương diện này, phương diện nọ. Tôi xay xam mặt mày khi thấy có ai nổi hơn tôi, thu hút đám đông hơn tôi. Tôi luôn muốn mình phải hơn người khác bằng bất cứ giá nào, dùng mọi thủ đoạn để kéo người khác xuống và đè bẹp họ thì mới hả dạ. Máu trong tim tôi không có oxy yêu thương mà chỉ chứa đầy máu đen tối, có dịp là bùng lên gièm pha, khích bác, không ngần ngại “ngâm máu phun người”. Căn bệnh ngày càng nặng khi tôi vui mừng khi họ ngã xuống; khi họ thất bại, tôi vỗ tay cười ha hả thay vì chạy đến an ủi đỡ nâng họ lên.

Máu tranh hơn tranh thua, lòng đố kỵ có trong tôi là do ghen. Ghen với ai vì thấy mình thua kém họ, nên tôi ghét, thành ra “ghen ghét”. Ghen với ai vì không

được như họ, nên tôi tức, thành ra “ghen tức”. Ghen với ai vì thấy họ hơn mình nên tôi sinh lòng tự nạnh, so kè, thành ra “ghen ty”. Tôi ghen vì cảm thấy thua kém người khác về kết quả, thành tích, hoạt động, hạnh phúc, thành công, do đó tôi thấy không vui, âm ức, hậm hực, khó chịu, tức tối, bực bội, bất mãn, thành ra “ghen ăn tức ở”!

Trong sách Tông Đồ Công Vụ, ta thấy vị thượng tế cùng tất cả những người theo ông “đầy lòng ghen tức, họ bắt các tông đồ, nhốt vào nhà tù công cộng” (Cv 5,17-18); cũng chỉ vì ghen tức mà người Do Thái cùng với thủ lãnh của họ đã phản đối và nhục mạ Thánh Phaolô (Cv 13,45); ngược đãi, trục xuất, làm nhục và ném đá Banaba và Phaolô (Cv 14,5). Người Do thái sinh ghen tức, “họ quy tụ một số du đảng đầu đường xó chợ, họp thành đám đông, gây náo động trong

thành. Họ kéo đến nhà ông Giaxon, tìm ông Phaolô và ông Xila để đưa hai ông ra trước đại hội toàn dân” (Cv 17,5).

Tính tranh hơn tranh thua, ghen tuông đố kỵ thật đáng sợ! Nó làm cho con người mù quáng, phát cuồng, chẳng còn biết phân biệt phải trái, chẳng còn nghe theo tiếng nói của lương tâm, chính vì thế, Thiên Chúa đã thẳng thắn cảnh cáo: “*Ta sẽ xử sự theo cơn giận và lòng ghen ghét của người như người đã xử sự khi người ghét chúng*” (Ed 35,11). Hậu quả của nó thật khôn lường như Sách Châm Ngôn viết: “*Tâm hồn bình an là nguồn sống cho thể xác, nhưng lòng ghen ghét tựa chừng bệnh mục xương*” (Cn 14,30).

Một mỗi vì lúc nào cũng bị nhồi máu bởi chứng tranh hơn tranh thua, tôi chạy đến tìm vị lang y nổi tiếng là đạo đức, cao tay ẩn để trị căn bệnh này. Cha

thánh Gioan Maria Vianney cho tôi biết:

“Ghen tị là sự buồn phiền chúng ta cảm nhận khi thấy người khác có điều tốt lành.

Ghen tị và kiêu ngạo là anh em với nhau. Ai ghen tị thì cũng kiêu ngạo. Ghen tị đến từ hỏa ngục. Ma quỷ đã phạm tội kiêu ngạo và ghen tị. Nó ghen tị vì thấy chúng ta được Thiên Chúa yêu thương, ban cho chúng ta hạnh phúc vinh quang.

Tại sao chúng ta ghen tị với hạnh phúc và sự lành của người khác? Thưa là bởi vì chúng ta kiêu ngạo; chỉ muốn mình là người duy nhất trên thế gian sở hữu những của cải, tài năng, được sự kính nể và yêu mến của mọi người. Chúng ta ghen tị với những người ngang hàng được trời vượt hơn mình. Chúng ta ghen tị với những người cấp dưới được ngang hàng với mình. Cũng thế, ma quỷ từ khi bị sa ngã, cảm thấy giận

dữ và ghen tức khi thấy chúng ta được thừa kế vinh quang của Thiên Chúa. Người ghen tị cũng cảm thấy khó chịu khi thấy những người xung quanh được giàu có về vật chất lẫn tinh thần.

Chúng ta cũng giống ma quỷ khi bước theo vết chân của nó. Chúng ta bực tức với điều lành và thích thú với điều dữ. Nếu có ai bị mất mát điều gì, nếu họ phạm sai lầm, kém may mắn, bị sa sút thì chúng ta khoái chí. Ma quỷ cũng thế, nó thích thú khi chúng ta phạm tội, hay khi nó làm cho chúng ta sa ngã.

Ghen tị thì được lợi lộc gì? Chẳng được gì hết! Chúng ta có giàu hơn khi người khác nghèo hơn không? Chúng ta có hạnh phúc hơn khi họ đau khổ hơn không? Chúng ta bắt hạnh khi trở thành người ghen tị! Thánh Cyprian nói: “Những tội khác thì còn có giới hạn, còn tội ghen tị thì

không!” Thực tế, người ghen tị còn có nhiều tội độc hại khác như: nói xấu, vu khống, xảo quyệt, lặt đi lặt lại những gì mình biết, còn điều không biết thì bịa đặt ra, hay thôi phồng lên.

Qua sự ghen tị của ma quỷ, cái chết đã đi vào thế gian, và cũng qua sự ghen tị, chúng ta giết hại những người khác bởi những ác ý lừa dối, làm người khác mất danh dự, địa vị hay việc làm. Người tín hữu tốt lành không bao giờ làm như vậy. Họ chẳng ghen tị với ai, nhưng yêu thương mọi người; vui mừng khi người khác gặp điều tốt lành, đau xót và cảm thông khi bất hạnh xảy đến với người khác. Nếu chúng ta là những tín hữu tốt lành, chúng ta sẽ hạnh phúc biết bao!

Hãy trở nên những tín hữu tốt lành, chúng ta sẽ không còn ghen tị với người khác; chúng ta sẽ không bao giờ nói xấu ai; chúng ta

sẽ hân hoan vui sướng, tâm hồn chúng ta sẽ tràn ngập bình an; và chúng ta sẽ nhìn thấy Thiên Đàng hiện diện ngay trong thế giới, ngay trong cộng đoàn, và ngay trong gia đình của chúng ta”.

Virus “tranh hơn tranh thua” lây nhiễm khắp mọi nơi, càng trong những nơi đạo đức, chôn tu trì, căn bệnh này càng lây lan quấy nhiễu mạnh như kinh nghiệm bản thân của thánh nữ Faustina, tông đồ lòng Chúa thương xót, viết trong Nhật Ký số 619-620:

“Khi tôi đang từ biệt chị em và sắp sửa ra đi, một chị đã đến và hết lời xin lỗi

vì không đã giúp được tôi bao nhiêu trong các bồn phận, và không chỉ hờ hững trong việc giúp đỡ, mà còn cố ý tạo thêm khó khăn cho tôi nữa.

Tuy nhiên, tận thâm tâm, tôi vẫn coi chị ấy là đại ân nhân, bởi vì chị đã tập cho tôi hết sức nhẫn nhục, đến độ một chị cao niên có lần đã thốt lên: ‘Chị Faustina ắt phải là một đấng thánh, hoặc là một người ngu ngốc, vì người thường quả thật không thể chịu nổi một người lúc nào cũng làm những điều ác ý như vậy!’

Tuy nhiên, tôi luôn luôn đến với chị ấy bằng thiện chí. Mặc dù tôi đã nỗ lực, nhưng chị ấy cố làm cho công việc của tôi trở nên khó khăn, và nhiều lúc chị đã thành công trong việc phá hỏng những gì đã được chu tất, như lời chị đã thú nhận với tôi lúc chia tay, và vì thế, chị đã xin tôi tha lỗi.

Tôi không muốn đi sâu vào những ý hướng của chị, chỉ coi đó như một thử thách do Thiên Chúa gửi đến...

Tôi rất ngạc nhiên vì sao người ta có thể ganh tị đến thế. Khi thấy điều lành của ai, tôi vui mừng như điều lành của chính mình. Niềm vui của người khác là niềm vui của tôi, và đau khổ của tha nhân cũng là khổ đau của tôi, nếu không, làm sao tôi dám kết nghĩa thân tình với Chúa Giêsu. Tinh thần của Chúa Giêsu luôn luôn là đơn sơ, hiền lành, chân thành; mọi xấu xa, ganh tị, và gian tà đội lốt nụ cười thân thiện chỉ là những con quỷ nhỏ ranh mãnh mà thôi. Một lời nghiêm khắc nhưng phát xuất từ tình yêu chân thành, không bao giờ gây nên thương tích cho tâm hồn”.

Ai cảm nhận thực sự được lòng Chúa thương xót thì biết sống yêu thương, sẵn sàng thể hiện lòng

thương xót, không có ý đồ kỵ ghen ghét, tranh hơn tranh thua với bất cứ ai. Họ sống bình an thanh thản, mà nếu có bị ghen ghét thì họ tin chắc cũng có ngày sẽ được Thiên Chúa giải cứu: “Chúa cứu họ khỏi tay người ghen ghét, giải thoát họ khỏi tay địch thù” (Tv 106,10) và “Chúa sẽ cứu ta thoát khỏi địch thù, thoát tay mọi kẻ hằng ghen ghét” (Lc 1,71).

Sáng thứ năm 6-3-2014, trong buổi gặp gỡ Đức Hồng Y Agostino Vallini, Giám quản Roma, 9 Giám Mục phụ tá, và khoảng 1000 linh mục và phó tế phục vụ trong 330 giáo xứ thuộc giáo phận Roma, suy niệm bài Tin Mừng theo thánh Matheo kể lại sự kiện Chúa Giêsu chạnh lòng thương khi thấy con người mệt mỏi và kiệt lực như đoàn chiên không có mục tử chăm sóc, ĐTC Phanxicô gọi lại sứ điệp lòng thương xót của Chúa

mà thánh nữ Faustina truyền bá và nói: *“Trong tư cách là các thừa tác viên của Giáo Hội, chúng ta có nhiệm vụ giữ cho sứ điệp lòng thương xót của Chúa được luôn sinh động, nhất là trong các bài giảng, các cử chỉ và dấu hiệu, các quyết định mục vụ, ví dụ trả lại sự ưu tiên cho bí tích Hòa Giải và đồng thời cho các việc bác ái từ bi”*.

ĐTC giải thích rằng Chúa Giêsu đã có tấm lòng của Thiên Chúa, nghĩa là đầy dịu dàng đối với dân chúng, nhất là những người bị loại bỏ, các tội nhân, những bệnh nhân không ai chăm sóc. Vì thế, theo hình ảnh vị Mục Tử Nhân Lành, linh mục là người từ bi và thương xót, gần gũi dân

chúng và phục vụ tất cả mọi người. Bất cứ ai bị thương tổn trong cuộc sống một cách nào đó, có thể tìm thấy nơi vị linh mục sự quan tâm và lắng nghe... Linh Mục thực sự có lòng từ bi thương xót hành động như người Samaritano nhân lành, vì con tim của linh mục ấy có khả năng cảm thương, đó là con tim của Chúa Kitô..

Trái tim của con đang bị nhồi máu bởi chứa đầy tham sân si, đầy lòng đố kỵ, ghen ghét, tranh hơn tranh thua.

Con có lòng thương xót, có trái tim của Chúa trong con chưa? Con có là mục tử như lòng Chúa mong ước chưa?

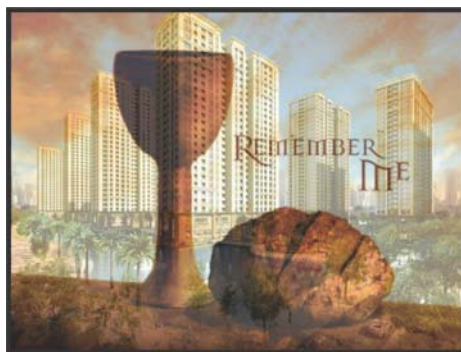
Biết bao giờ mới được câu trả lời: “dạ có”!

Mừng lễ Minh Máu Chúa Kytô

NHỮNG THÁCH ĐÓ CỦA THÁNH THỂ VỚI XÃ HỘI HIỆN NAY

*Lm. Giuse Trần Đình Long. SSS
(Viết theo Lm. Gabriel Forestier và James Mohler)*

Xã hội hiện nay được đánh dấu bởi một khuynh hướng mạnh mẽ về tình trạng thế tục hóa. Sự liên kết giữa tôn giáo và xã hội có một khoảng cách ngày càng lớn.

Người ta có thái độ lãnh đạm với tôn giáo rõ rệt hơn, so với tình trạng hoàn toàn thù địch. Việc phục vụ Đức Kitô trong Thánh Thể không bao giờ là một hoạt động thế tục. Để trở thành những chứng nhân của lòng Chúa xót thương nơi bí tích Thánh Thể, chúng ta cần phải liên kết cuộc sống con người và mầu nhiệm Thiên Chúa với nhau. Chúng ta cần biết cách làm thế nào để nhận ra và sử dụng sức mạnh biến đổi của Thánh Thể nhằm đáp ứng được nỗi khao khát đích thực nhất của con người trong thời đại này.

• Khao Khát Tự Do

Khao khát này kéo dài xuyên suốt toàn bộ chân trời của cuộc sống. Con người mong muốn tự quyết định về mọi việc liên quan đến gia đình, cá nhân và cuộc sống xã hội của

họ. Mỗi đề nghị đưa ra cho họ phải được trình bày như một lời mời gọi mà họ có thể đồng ý hoặc khước từ chứ không thể là những áp đặt với những quy định cứng nhắc vô hồn. Con người ngày nay nhạy cảm hơn nhiều đối với những đề nghị đúng đắn tế nhị và khéo léo. Họ hướng tới một cách đáp trả thật đáng ngạc nhiên, một sự thỏa thuận kiên trì, khi họ có khả năng chọn lựa.

Như là một cách tưởng niệm và hiện diện, cử hành Thánh Thể cách thích nghi thật phù hợp để đáp lại mong đợi này. Đức Kitô đích thực là Đấng mở ra trong tâm hồn mỗi người một không gian mà trong đó, người đó có thể phát triển mà không hạn chế, bởi vì đây là đường lối của tình yêu. Việc cử hành Thánh Thể có thể là giây phút qua đó lôi kéo được tính sáng tạo của người tham dự. Thói bảo thủ và cứng nhắc gây ra sự nhầm chán.

Trong một buổi thảo luận về việc dạy giáo lý cho tất cả mọi lứa tuổi. Câu hỏi được đưa ra: “Có thể mang lại một số cải cách trong việc cử hành (trong cách thích nghi những kinh nguyện, thay đổi hoặc bổ sung một số từ, kinh nguyện Thánh Thể ...) không?” Câu trả lời mà thuyết trình viên trong cuộc họp đưa ra là: “Chúng ta không được đụng chạm vào thánh lễ”. Thật là nỗi thất vọng lớn lao trong việc quy tụ! Một Thánh Thể lạnh cứng không thu hút được giới trẻ, cũng không thu hút cả những người lớn tuổi.

- **Khao Khát Thiên Chúa**

Chúng ta nên sẵn sàng hướng dẫn người đói khát đến với bữa tiệc của Đức Kitô, nơi họ sẽ được no đủ. Chúng ta có thể bày tỏ tốt nhất đường lối này bằng chính gương mẫu của mình.

Nỗi khao khát đối với Thiên Chúa thật vô biên. Trong thời đại ngày nay, hàng triệu người đã đứng lên “để tìm kiếm Người, hầu có thể được thỏa mãn nỗi khao khát của họ”. Tại sao nỗi khao khát mãnh liệt này không được thỏa mãn? Nỗi khao khát thần thánh này sẽ bị dao động, trừ khi những người Công Giáo bắt đầu nhận ra, chỗ trống cần được lấp đầy, vì nếu chân lý không lấp đầy chỗ trống trong linh hồn con người, thì chắc chắn những sự dối trá sẽ lấp đầy. Cách chúng ta có thể thất bại như thế nào trong việc nuôi sống những linh hồn đói khát? Chúa nhắc nhở chúng ta: “xưa Ta đói, các ngươi đã không cho ăn” (Mt 25:42).

Mặc dù trên khắp thế giới, hầu hết những kẻ tin đều thiếu nhiệt tình, tuy nhiên, người ta vẫn khao khát Thiên Chúa. Họ không biết tại sao. Các Kitô hữu đã không sống Tin Mừng bằng gương mẫu tốt lành của họ. Tuy nhiên, thế giới vẫn đang kêu lên: “vì tấm bánh sự sống và nước hằng sống mà Đức Kitô đã hứa”. Nhưng những kẻ sở hữu các kho tàng này lại khước từ chia sẻ với họ.

Người ta cảm thấy sự sống, cái chết và sự sống lại của Đức Kitô là vô giá trị và vô ích, tuy nhiên, đây lại là chính giá cứu chuộc của chúng ta. Ngoài ra, nỗi khao khát sâu xa nhất đối với Thiên Chúa là một nỗi khao khát đối với tình yêu. Và chúng ta có thể tìm thấy hình ảnh của Đức Kitô nơi những người khác. Khi người đó nhận biết rằng Thiên Chúa yêu thương họ, thì họ sẽ ngừng đói khát. Và họ sẽ biết rằng Thiên Chúa đã chuẩn bị cho họ một bàn tiệc để ăn bánh và uống rượu là chính mình Người.

Những người khao khát Thiên Chúa thường tìm kiếm Người một cách sai lầm trong ma túy hoặc những thú vui khác, hoặc có lẽ trong việc tìm kiếm sự tuyệt đối. Nhưng khi được đưa đến với Thánh Thể, thì họ sẽ nhận biết tình

yêu là gì. Và họ sẽ không bao giờ đói khát nữa. Vì họ sẽ hiểu rằng mình được yêu thương nhiều đến thế nào.

Thời đại này là một thế hệ yếu đuối, mệt mỏi và khao khát, khao khát Thiên Chúa và tình yêu, trong khi giúp đỡ nhau trên đường. Đặc biệt giới trẻ khao khát đời sống tinh thần. Vấn đề là các Kitô hữu chúng ta không hiểu rằng thế giới luôn luôn khao khát thực tại là chính Đức Kitô.

Đức Kitô đã để lại cho chúng ta một tấm gương, bằng cách chuẩn bị một bữa ăn ngon cho những người bạn đang đói của Người. Cũng vậy, chúng ta nên nuôi sống những anh chị em đói khát của mình. Khi một người anh em được đầy ắp những lời yêu thương của tôi, thì họ sẽ cảm thấy mình được chấp nhận và cởi mở với sự hân hoan.

Nếu ngôi nhà của tâm hồn chúng ta trống rỗng Thiên Chúa, nếu chúng ta không nhìn thấy Người nơi bản thân mình, thì làm thế nào chúng ta có thể nhận ra Người nơi những kẻ khác? Chỉ khi đó, chúng ta mới có thể đến với người nghèo để nuôi sống họ, vừa bằng tấm bánh mà họ cần thiết để sống, vừa bằng tấm bánh của sự công bằng, phẩm giá được phục hồi của họ với tư cách con người. Trên hết, chúng ta phải mang lại cho họ bánh và rượu của thân thể Đức Kitô, vì họ khao khát Người, mà thậm chí họ không nhận biết điều này.

• Cuộc Sống Thánh Thể

“Họ không làm những điều họ nói!” Người ta vẫn luôn đánh giá sự gắn liền giữa lời nói và hành động là rất quan trọng. Tuy nhiên, với sự phát triển của các phương tiện truyền thông, mối liên kết giữa lời nói và hành động càng ngày càng giảm bớt. Nghệ thuật quảng cáo, tính chất giả tạo, “vẽ bề ngoài” và “mốt” càng kích động nơi những

người đương thời một sự nhạy cảm đối với những gì là xác thực. Điều này đòi hỏi chúng ta phải sống những gì mình công bố. Nếu chúng ta nói rằng Thánh Thể chính là sức mạnh của tình yêu, thì thế giới ngày nay đòi hỏi cuộc sống của những người Kitô hữu, những người lãnh nhận Thánh Thể hằng ngày, phải chứng tỏ được điều này qua chính thái độ và lối sống của mình. Con người hôm nay vẫn đang tìm kiếm tính chất xác thực của những người môn đệ Chúa Giêsu Thánh Thể dám đưa ra những hành động phù hợp với lời nói của mình. Chúng ta thường nói về Thánh Thể, mà lại không sống Thánh Thể!

Với những căng thẳng trong thế giới chúng ta đang sống và nhịp độ rất mạnh mẽ mà nó phát sinh, thì tinh thần và thể xác con người đều cần đến sự hỗ trợ, vì những đòi hỏi nơi chúng đều cao. Thật là chuyện cũ rích khi gợi ý là cần có sẵn trong tay một người trợ giúp tinh thần, lúc có một tai nạn, một sự vi phạm đạo đức, hoặc sự kiện gây chấn thương nào đó.

Chúng ta vẫn nói Thánh Thể là nguồn gốc của sự chữa lành và ơn cứu độ. Chúng ta sống, làm chứng và trình bày thế nào để con người ngày nay xác tín Thánh Thể như là nguồn gốc của năng lực ấy?

• Ăn Để Được Ăn

Những nguồn tài nguyên của thế giới đang được phân chia một cách bất công. Kẻ giàu thì càng giàu, người nghèo khổ càng nghèo khổ hơn. Sự cách biệt giàu nghèo càng ngày càng gia tăng trong đạo cũng như ngoài đời. Những ngôi nhà thờ ở thành phố xây cất hàng mấy chục tỉ sao không chia sẻ cho những ngôi nhà thờ ở miền quê chỉ cần vài trăm triệu cũng đủ rồi. Nhà thờ, nhà xứ, tu viện ở

thành phố vẫn có khoảng cách rất xa với miền quê, vùng sâu vùng xa, miền núi. Những đại gia, doanh nhân, đại ân nhân vẫn được trọng vọng sẵn đón với chỗ ngồi dành riêng hơn những người giáo dân vô danh tiểu tốt. Sự phân biệt đối xử có mặt khắp mọi nơi. Thật khó mà nói đến sự hiệp thông và chia sẻ trong Thánh Thể khi tình trạng bất công vẫn ngự trị. Chúng ta không thể cử hành Thánh Thể, trừ phi chúng ta chọn đứng về phía những người thấp cổ bé họng bị áp bức bóc lột và bị sa cơ lỡ vận. Nếu chúng ta không chia sẻ những điều kiện sống cho người nghèo, thì chúng ta không thể công bố về Thiên Chúa, Đấng Yêu Thương Phục Vụ, trong bí tích của Người. Một lối sống Thánh Thể đích thực mời gọi ta xét lại lối sống hiện nay của mình.

Trong khi cả thế giới đều kêu la đòi hỏi bánh để sống, thì các Kitô hữu chúng ta, những kẻ sở hữu tấm bánh này, lại khước từ chia sẻ với những người khác. Chúng ta quên rằng bất cứ ai ăn bánh của Chúa thì đều phải thực sự ‘được ăn’ bởi những người khác. Khi đã nhận được tình yêu, thì các Kitô hữu phải trao tặng tình yêu.

Bà Catherine De Hueck Doherty, một nữ Nam Tước người Nga, là một phụ nữ có phẩm chất công bằng và liêm chính. Lòng thương xót của bà đối với nhân loại đau khổ phát xuất từ cuộc gặp gỡ của bà với Đức Kitô, qua sự hiến thân của Người trong Phép Thánh Thể. Sau khi chồng qua đời, bà hứa suốt đời giúp đỡ người nghèo đang sống trong những khu ổ chuột trên thế giới.

Bà Catherine ghi lại: “Tôi vẫn than khóc với Chúa thay cho các linh mục... Sao cho các ngài quên đi những nhu cầu riêng của mình, và trở thành lương thực đối với những người đói khát. Linh mục dâng Thánh Lễ hàng ngày, và phải nhận ra rằng các ngài cũng nên ‘được ăn’ bởi những

người khác. Linh mục phải bỏ qua những mong ước riêng của mình, để lo lắng và héo hon vì những nhu cầu của người khác. Khi đã ăn Thiên Chúa của tình yêu, họ phải sẵn sàng để bản thân mình được ăn, giống như những của lễ toàn thiêu và các vị tử đạo. Phục vụ Thánh Thể nuôi sống linh hồn khao khát của chúng ta, để rồi ta có thể tìm được Đức Kitô trong các anh chị em mình, đặc biệt nơi những người gặp khó khăn. “Hãy ăn để được ăn”, nghĩa là sau khi tham dự bữa tiệc thiên quốc, chúng ta hãy tự hiến thân như là lương thực cho những linh hồn đói khát khác.”

Nếu muốn sống Thánh Thể cách đích thực, chúng ta sẽ còn phải đương đầu với nhiều thách đố khác trong xã hội hiện nay, vốn tìm kiếm hiệu quả bằng mọi giá, vun trồng sự thành công về vật chất. Công đồng dạy chúng ta rằng những khao khát và niềm hy vọng của con người trong thời đại chúng ta, bất kể đó có thể là những điều gì, đều thực sự là những khao khát và niềm hy vọng của những kẻ tin. Việc phục vụ Thánh Thể có thể tạo khả năng cho chúng ta trên hành trình hướng đến việc đáp ứng những điều đó.

Thánh Lễ đóng một vai trò chủ yếu trong cuộc đời chúng ta, giúp thỏa mãn niềm khao khát lớn lao của ta đối với Thiên Chúa. Nhờ được nuôi sống bằng thân thể Đức Kitô, chúng ta có thể mang tin vui đến cho những người khác. Hãy ăn để được ăn! Khi thân xác chúng ta được Kitô hóa bằng cách đón rước Thánh Thể, thì chúng ta trao tặng nó cho những người khác, để được sử dụng vào việc phục vụ họ, rửa chân cho nhau.

Chúng Nhân Lòng Chúa Thương Xót

CHÀNG DU CA NGOẠI ĐẠO MỘT TAY

Người đàn ông dáng người nhỏ bé khiêm tốn, mái tóc bông bênh phiêu lãng, nụ cười hiền nhẹ, khuôn mặt khắc khổ, nghiêng người xuống nắn nốt phím đàn, những sợi giây đàn rung lên, và cả không gian lặng như tờ, cánh hoa lan đường như cũng không nở rung rinh, ngọn gió vờn trên chiếc lá mạn đường như cũng sững lại:

*“Con vẫn trông cậy Chúa
Lòng con tin tưởng nơi Ngài
Con hy vọng vào Ngài
Đời con nương bóng Chúa thôi...”*

Hơn 30 thiện nguyện viên Tín Thác, trong chuyến công tác bác ái viếng thăm cơ sở Hướng Dương nuôi dưỡng trẻ mồ côi khuyết tật, như lặng đi, như được chìm vào đại dương lòng thương xót Chúa trong tiếng nhạc réo rắt dặt dìu từ cây đàn guitare và tiếng kèn harmonica. Hơn 30 con tim như nín thở rồi òa vỡ lên cùng hát theo tiếng đàn tiếng kèn:

*“Con vẫn trông cậy Chúa
Khác nào em bé ngủ yên trong tay mẹ hiền...”*

Tiếng đàn guitare và tiếng kèn harmonica ấy đang được điều khiển bởi “chàng du ca ngoại đạo một tay”.

Chàng nghệ sĩ “độc thủ” ấy đã lên chia sẻ và làm chứng trước cộng đoàn lòng thương xót Chúa nhiều lần nhiều nơi, đã cùng với ca sĩ khuyết tật Thủy Tiên đàn hát làm chứng, trước hàng chục ngàn người trong cộng đoàn lòng thương xót:

“Lạy Chúa Giêsu, con tin tưởng nơi Chúa.

Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa.

Vì ngoài lòng Chúa xót thương,

Không còn nguồn hy vọng nào

Chúng con đặt vào Chúa

Lòng tín thác của mỗi chúng con...”

Cặp “bài trùng” ấy đã xuất hiện trong DVD “Lời Nguyễn Từ Trái Tim” trên web muoichodoi.info như là những chứng nhân lòng thương xót Chúa, và lần này anh xuất hiện trên mục “Chúng Nhân Bốn Phương Giữa Đêm Khuya”

Chàng du ca lòng thương xót Chúa, tiếp tục mê hoặc nhóm thiện nguyện Tín Thác khi được yêu cầu đưa tiếng đàn đó vào đời với những ca khúc bất hủ “Diễm Xưa”, “Hạ Trắng”...

“Mưa vẫn mưa bay, trên từng tháp cổ....

... cũng xin bạc đầu, gọi mãi tên nhau”

Và buổi chiều hôm đó, toàn cả không gian, tịnh không có một tạp âm nào ngoài tiếng nhạc từ cây đàn guitare và tiếng kèn harmonica của anh ngự trị.

Cái con người nhỏ nhắn có thể mê mị cả đám đông bằng âm nhạc ấy là “quái kiệt” Thế Vinh. Chàng trai một tay Nguyễn Thế Vinh - giám đốc trung tâm giáo dục Hướng Dương. Một chứng nhân độc đáo của lòng thương xót !

Có năm mơ cũng khó ai có sức tưởng tượng để có thể hình dung ra cuộc đời li kỳ của Vinh. Sinh ra ở miền

quê cần cỗi Bắc Bình, Bình Thuận, cha mẹ mất sớm, Vinh sống với ông bà ngoại. Ở quê nghèo nào cũng thế, mọi đứa trẻ lớn lên đều là... thằng cu trâu! Đứa nào được đến trường biết đọc biết viết là may lắm rồi. Vinh thì đi....chăn bò !

Họa tai đổ xuống đời khi Vinh đang lừa đàn bò đi ăn cỏ thì bị té. Tưởng là cú té bình thường như những lần chơi đùa với đám bạn, ai dè đâu Vinh bị gãy xương vai phải. Nhà thì nghèo, vùng sâu vùng xa không có phương tiện và điều kiện chữa trị, cánh tay phải của chú nhỏ sưng rất to nhưng cũng chỉ được băng bó đắp thuốc sơ sài. Đến khi đau quá chịu không nổi, gia đình phải đưa đến bệnh viện tỉnh thì đã quá trễ. Vết thương đã bị hoại tử, chỉ còn cách tháo gỡ cánh tay phải sát tận bả vai. Thật xót xa! Miền quê nghèo luôn chịu phải gánh chịu mọi thiệt thòi. Vết thương của Vinh nếu được chữa trị ngay thì đã cứu được cánh tay, và cậu bé đâu phải mang tật suốt đời như vậy. Mất cánh tay thì chăn bò cũng thành một ước mơ hão huyền. Ở với ông bà ngoại ăn bám sao đành, thế là thằng bé chăn bò chuyển nghề đi gánh nước mướn kiếm tiền ăn học. Dù khổ cực cách mấy, cậu bé vẫn cố gắng tìm mọi cách đến trường chứ không bỏ học như bao trẻ cùng quê. Cậu cắm đầu làm việc, và học, học, học... một đam mê, một hoài bão!

Cái “tuổi thơ dữ dội” đã giúp Vinh có được sự nhẫn nại, chịu thương chịu khó, nghiên rãng vượt khó, chẳng kêu khóc với ai. Chính sự chịu đựng gian khổ thiệt thòi thời thơ ấu nơi quê nghèo đã cho Vinh có được phẩm chất kiên trì sau này, và nhất là có lòng thương cảm những em học sinh mồ côi khuyết tật.

Cuộc đời cứ làm lũi như thế thì thật buồn chán, cậu bé một tay không muốn “an phận thủ thường”, phải làm một cú “đột phá” nào đó, hoặc trông chờ một phép lạ nào đó...

Và phép lạ đã xảy ra với cậu bé gan lì đó. Năm Vinh 12 tuổi, người cậu từ trại cải tạo trở về đến thăm thằng cháu, mang theo một cây đàn guitare. Chiều chiều cậu ngồi gảy đàn hát nghêu ngao cho thằng cháu nghe. Chính tiếng đàn ấy đã đòi đời cậu bé khuyết tật. Cậu quyết tâm phải đánh đàn guitare cho bằng được, để...giải sầu!

Người lành lặn hai tay, học đàn guitare còn khó khăn lắm, huống hồ là người chỉ còn cánh tay trái! Thoạt đầu Vinh tập đánh đàn... bằng chân! Tập mãi không xong. Phải nghĩ cách tận dụng hết công năng của cánh tay trái còn lại. Làm sao chỉ có 5 ngón tay mà vừa gảy đàn, vừa bấm phím đàn được? Chẳng có thầy nào dạy đàn guitare một tay. Chẳng có sách vở trường lớp nào hết. Phải tự học thôi. Phải sáng tạo thôi. Phải kiên nhẫn mài mò từng chút từng chút. Phải trả giá bằng mồ hôi, nước mắt, và máu nữa!

Vinh bắt tay vào tập đàn và tập miết, tập miết. Cuối cùng điều lạ lùng đã xảy ra!

Trịnh Công Sơn rất lãng mạn khi viết: “Anh ru em giấc ngủ hành trình những ngón tay”. Với Thế Vinh “hành trình những ngón tay” không phải là giấc ngủ êm đềm mơ mộng, nhưng là khổ luyện, là nghèo túng, là cô đơn, là mồ hôi nước mắt, và có khi là bật máu!

Mười lăm tuổi, Vinh đã tạm điều khiển được ngón tay mình: ngón trở dành cho việc gảy đàn, ngón út và các ngón khác là bấm phím. Sau khi đã đàn guitare thành thạo rồi, Vinh bắt đầu nghĩ cách học thổi harmonica! Ý tưởng quá sức táo bạo! Làm sao thực hiện? Lại mài mò suy tính tập tành sửa chữa... Cuối cùng, Vinh nhờ thợ sắt chế ra cái khung sắt gắn vào bên cạnh cây đàn guitare để có thể vừa đánh đàn, vừa thổi kèn. Một lối phối âm phối khí thật tuyệt vời!

Hành trình các ngón tay của bàn tay duy nhất ấy còn khổ luyện, còn đau đớn nhiều tháng nhiều năm, để sau này trên con đường trần gian khi gặp ca sĩ Thủy Tiên, thì cặp đôi “Thế Vinh - Thủy Tiên” thực sự đã đưa âm nhạc Trịnh Công Sơn vào lòng người cách ngoạn mục và diễm lệ. Chắc ít ai biết, khi sau này người ta gọi Thế Vinh là “quái kiệt guitare”, nghệ sĩ đầy tài năng... thì bước khởi đầu chính là nỗi đau, nỗi khát khao, sự khổ công của một cậu thiếu niên nghèo đi chăn bò, rất thiệt thòi, rất cô đơn ở Bắc Bình - Bình Thuận thuở xưa...

Trở lại cái ngày xưa gian khổ ấy, Vinh cố học hết tiểu học ở quê. Sau đó, để thực hiện ước mơ, để thoát cái bóng nghèo hèn dốt nát tăm tối, Vinh lặng lẽ một thân một mình, rời nhà lên Sài Gòn lập thân dựng nghiệp với một cánh tay, và tài sản duy nhất là cây đàn guitare cũ kỹ. Trên thành phố, để sống còn, Vinh làm đủ mọi nghề: coi xe, phụ bàn quán ăn, chỉ để tiếp tục việc học và duy trì niềm đam mê ca nhạc.

Ngày ngày cậu học trò ở quê lên tỉnh phải đạp xe cả chục cây số đến trường, tối về đi làm đi dạy thêm kiếm cho đủ tiền ăn, tiền học, tiền nhà, còn chút giờ rảnh lại cầm đầu miệt mài khổ luyện guitare và harmonica.

Giấc mơ của thằng bé miền quê nghèo mồ côi khuyết tật đã thành hiện thực khi Vinh đậu vô đại học kinh tế. Có bao giờ thằng bé chăn bò ấy nghĩ rằng có ngày nó được đặt chân vào ngưỡng cửa đại học. Có nằm mơ cũng không dám!

Và rồi 4 năm gian khổ kế tiếp, Thế Vinh vừa làm vừa học, vừa tìm cách thỏa niềm đam mê âm nhạc, và nhất là áp ủ trong lòng lý tưởng có một Mái Ấm cho các em mồ côi khuyết tật được nuôi dưỡng ăn học để vào được... đại học như mình!

Cuộc đời mở ra với chàng trai khuyết tật khi một ngày Vinh ghé Hội Quán Thanh Đa. Thành phố xô xao ngày giỗ nhạc sĩ Trịnh Công Sơn, thế giới hiện đại mà, âm nhạc cũng hiện đại theo, nhưng bao hiện đại màu mè không hề che phủ một tài năng, một tấm lòng đơn sơ mộc mạc Vinh dành cho người nhạc sĩ tài hoa. Mà chắc có lẽ Lòng Chúa Thương Xót ghé mắt nhìn đến Vinh, để sau này Vinh ôm đàn dong duổi ca ngợi lòng thương xót Chúa với người linh mục lãng tử. Chúa thúc giục Vinh chăng? Bỗng dưng Vinh mạnh dạn rời góc khuất đang ẩn mình, đi lên sân khấu, mượn cây đàn guitare, xin phép cho dạo một cung nhạc Trịnh !

Một khoảnh khắc, hay là một định mệnh, khi chủ quán lại là biên tập một tờ báo nổi tiếng trước kia của Sài Gòn, ông nhận ra một tài năng, một nhân cách, một tiếng đàn rất có hồn, đặc biệt riêng với giọng nhạc Trịnh, và thế là một bước ngoặt cuộc đời mở ra...

Từ đây tiếng guitare Thế Vinh, mà khởi đi là kiếp nghèo ở Bình Thuận, chật hẹp ở căn gác ký túc xá Sài Gòn ngày nào, đã réo rắt vang lên đi vào lòng người ở các sân khấu ca nhạc trong thành phố. “Hữu xạ tự nhiên hương”, nhiều người biết tài của Vinh đã mời anh đem tiếng đàn ấy đi phục vụ cho bà con Việt Nam hải ngoại. Cặp “bài trùng” Thế Vinh- Thủy Tiên đã đi lưu diễn và chia sẻ ở nhiều nước trên thế giới. Dù vậy anh vẫn không quên được những em học sinh mồ côi khuyết tật ở quê nhà. Nỗi niềm ấy cứ đau đáu trong lòng anh. Tấm lòng biết xót thương!

Không chỉ là niềm đam mê âm nhạc đơn thuần, qua phương tiện truyền thông mang đàn đi lưu diễn, chàng du ca một tay ấy nuôi ước mơ lớn hơn: tìm những cơ hội đòi hỏi cho các em học sinh mồ côi khuyết tật ở quê nghèo Việt

nam bằng con đường đại học. Trời thuận lòng người, sau biết bao gian khó, trở ngại như núi Thái Sơn tưởng như không thể vượt qua, với lòng kiên trì, lá gan thép và trái tim thật mềm đầy lòng yêu thương, Thế Vinh đã thành lập được ở Bình Dương, “Trung Tâm Giáo Dục Hướng Dương” giúp các học sinh mồ côi, khuyết tật có nơi ăn chốn ở miễn phí hoàn toàn để luyện thi vào đại học. Những năm qua, từ lò luyện thi của Thế Vinh, gần một trăm em đã đậu đại học, dường như không có em nào từ lò luyện thi này mà bị rớt đại học. Đặc biệt là có những em đang du học ở Mỹ, Nhật, Pháp... Vinh cười thật hiền: “Các em đi học ở nước ngoài thành công, sau này sẽ quay lại giúp Trung Tâm ngày một phát triển, chứ mình tôi làm mãi sao nổi!”

Đúng thật là không thể nổi! Cảnh “gà trống nuôi con” gian khó biết chừng nào. Hãy tưởng tượng người bố “độc thủ đại hiệp” ấy phải một mình chạy gạo hàng ngày cho gần 100 miệng ăn; phải lo thủ tục hồ sơ giấy tờ cho các em đi thi, lo nơi ăn chốn ở cho các em học đại học; phải lo dạy kiến thức cho các em, khó nhất là giáo dục nhân bản, dạy các em cách sống làm người tử tế trong xã hội hôm nay. Với sức người, thì đúng là một “mission impossible” (nhiệm vụ bất khả thi), nhưng với ơn phúc nơi lòng thương xót Chúa thì mọi sự đều có thể! Và đúng là như thế!

Có một điều thú vị ít ai biết, đó là trên đường đời phiêu bạt của “chàng du ca ngoại đạo”, Thế Vinh có một tình bạn rất đẹp và lạ lùng với một linh mục. Người linh mục này luôn đồng hành với anh như một người anh, người bạn. Có những vấn đề khó khăn về tâm lý, giáo dục, anh nhờ ông làm tư vấn. Có những vấn đề khó khăn về vật chất, ông chia sẻ gánh nặng với anh. Với mô hình trung tâm luyện thi đại học Hướng Dương của Vinh, ông cũng rất

quan tâm giúp đỡ ngay từ thuở sơ khai. Một câu nói nhỏ của ông sao mà ám: “Khi nào có khó khăn, Vinh cứ gọi cho chúng mình...” Vinh cũng được mời đến làm chứng cho cộng đoàn lòng thương xót, về cái đẹp của nhân cách, biết vượt qua khó khăn thử thách, biết sống vì người khác. Một cách sống và thực hành lòng thương xót Chúa trong thời đại ngày nay.

Và buổi chiều Chúa Nhật vàng nắng, thiện nguyện viên Tín Thác đã đến thăm và tặng quà cho các em ở Trung Tâm Hướng Dương. Cả nhóm như bị mê hoặc bởi tiếng đàn tiếng kèn của chàng du ca một tay ngoại đạo, say sưa nghe anh đàn, nghe anh chia sẻ, tâm sự... rồi bỗng cảm thấy day dứt, tự hỏi lòng mình:

“Tôi có biết xót thương mình không?” Chúa ban cho tôi thân thể đầy đủ lành lặn, ấy thế mà tôi có làm được gì cho chính bản thân mình không? Tôi có chịu rèn luyện, học tập, trau dồi cho mình có được những kỹ năng, hiểu biết, trình độ, học hành đến nơi đến chốn không? Tôi có chịu rèn luyện nhân cách, sống tử tế, sống xứng đáng làm người không? Khi gặp khó khăn thử thách tôi có kiên trì chịu đựng và tìm cách thắng vượt trở ngại không? Hay tôi ngồi đó than thân trách phận, chán nản ngã lòng bỏ cuộc?

“**Tôi có biết xót thương người không?**” Chúa ban cho tôi có đầy đủ cơm ăn áo mặc, nhà cao cửa rộng, tôi có biết nghĩ đến người nghèo khó, có biết chia sẻ, có biết quan tâm đến những mảnh đời bất hạnh sống quanh tôi không? Những khi yến tiệc ăn uống thừa bừa, tôi có chút chạnh lòng vì còn biết bao người nghèo đói nơi gầm cầu xó chợ không? Những khi tổ chức lễ hội linh đình, xây cất cơ sở tốn kém, tôi có thấy hoang phí và lỗi đức bác ái vì còn bao người không cơm ăn áo mặc, mà nếu tiết kiệm trong việc tổ chức lễ nghi rườm rà, xây cất lộng lẫy phung phí, tôi cứu giúp được bao người, giúp đỡ đời bao phận người không?

“**Tôi có biết xót thương Chúa không?**” Sao lại xót thương Chúa? Chúa mà cần xót thương à? Đúng! Chúa đang cần tôi xót thương nơi những người anh em nghèo khổ: *“Ta đói, các ngươi đã cho ăn; Ta khát, các ngươi đã cho uống; Ta là khách lạ, các ngươi đã tiếp rước; Ta trần truồng, các ngươi đã cho mặc; Ta đau yếu, các ngươi đã thăm viếng; Ta ngồi tù, các ngươi đến hỏi han... quả thật, mỗi lần các ngươi làm như thế cho một trong những anh em bé nhỏ nhất của Ta đây, là các ngươi đã làm cho chính Ta vậy”* (Mt 25).

Đức Kitô xác nhận người được “**chúc phúc**” là biết thương xót, và kẻ bị “**nguyền rủa**” là không biết thương xót. Tôi có phải là người biết thương xót hay không? Tôi làm thế nào để trở thành người biết thương xót?”.

Chàng du ca một tay “ngoại đạo” để lại trong chúng tôi những người “có đạo” bài học sống động về lòng thương xót!

*Thiện Nguyễn Tín Thác
Bình Dương 2015*

CON TIM MƠ ƯỚC

Bốn mươi năm qua rồi...

Có người không về đã đành. Có người về với một xác thân tàn, không tương lai, đầy mặc cảm và đớn đau. Bốn mươi năm, không dám mơ chẳng dám ước chi nhiều, lắm lũ. Điều "con tim mơ ước" tới xót xa là có một cái nhà vệ sinh cho người đàn bà đã cả đời làm lũ chung sống vợ chồng, không một lần hạnh phúc làm mẹ, giờ cũng thành ra lê lét.

Ôi, cuộc sống trần gian của những phận người đôi khi là một đày ải. Trong hành trình loan truyền Lòng Chúa Thương Xót, tiếp xúc với những mảnh đời ấy, thiện nguyện viên Tín Thác chỉ thấy cùng tận xót xa, kinh hãi những cuộc chiến nổi da xáo thịt tương tàn. Quả thật là máu là thịt của đồng bào tôi từ bắc tới nam đã mất mát. Máu xương mất mát nào cũng là đớn đau!

• **Chuyện Người Phế Binh Không Đạo**

Chúng tôi theo chân đoàn thiện nguyện Tín Thác đến thăm giáo điểm thứ 2 trong 3 giáo điểm mà đoàn tặng quà cho bà con nghèo ở tỉnh Bình Thuận: Giáo xứ Lương Sơn.

Trời đã quá trưa và cái nắng nóng vùng Bình Thuận thì khủng khiếp lắm. Nhiều thiện nguyện viên không quen với thời tiết quá khắc nghiệt nơi đây hầu như muốn ngất xỉu. Mới hôm qua nhiều người trong nhóm còn an nhàn

trong các phòng làm việc máy lạnh, quạt mát êm ru, phương tiện đầy đủ. Sống trong cảnh đủ đầy thì hình như con người ta đâm ra ngần ngại đến những nơi thiếu thốn. Có một lần dám thoát ra khỏi chính mình, dám dấn thân đến những nơi đồng hoang cỏ cháy mới biết dâng lời "Tạ ơn Chúa, chúng con vẫn còn sung sướng quá!"

Nắng Sài Gòn tưởng đã là oi bức khó chịu khôn nguôi. Nhưng lên xe chạy hơn ba trăm cây số lên miền Phan Thiết thôi, bạn sẽ thấy cái nóng Sài Gòn vẫn còn dịu êm và lành lẫm. Hãy làm quen với chảo lửa Bình Thuận. Cái nắng ở đây phải nói là nung người. Người làm thiện nguyện tưởng đã vất vả, nhưng so với những con người lam lũ ngoài kia chịu khó đội nắng để tìm đến với Lòng Chúa Xót Thương, thì cũng chưa là gì cả.

Trong hàng đoàn những con người tìm đến với lòng thương xót, tôi chú ý tới dáng hình liêu xiêu đứng lom khom một mình dưới gốc cây, cách xa đoàn người đang xếp hàng đến nhận quà từ lòng Chúa thương xót. Thấy lạ, tôi tìm đến hỏi thăm.

Người đàn ông chỉ có một chân đó tên là Đỗ Bảy, là một người bên lương-tức là không có đạo. Nghe tin có đoàn thiện nguyện đến thăm, ông lê tấm thân tàn đến xem có quà hỗ trợ thì xin một suất. Nhưng đến nơi, thấy đông người, ông ngại ngùng, chẳng dám mở miệng xin hỗ trợ, cứ đứng xó rợ vậy thôi.

Tôi "nháy" thiện nguyện viên mang đến cho ông một suất quà ngay lập tức mà không cần phải xếp hàng. Đỡ ông ngồi nghỉ, lân la trò chuyện thăm hỏi. Như nắng hạn gặp mưa rào, có người lắng nghe cảm thông, ông trút hết nỗi lòng và bày tỏ "con tim mơ ước" ấp ủ suốt 40 năm qua.

• **Chuyện Tự Nhiên Ấy Khó Nói**

Ông kể lại chiếc chân cụt là hậu quả của cuộc chiến tranh mấy chục năm trước. Ra khỏi cuộc chiến, ông trở thành thương phế binh suốt 42 năm nay. Niềm an ủi của ông là có được một người vợ rất dịu dàng. Chiến tranh tàn ác không những lấy đi một cái chân, lại còn lấy luôn thiên chức làm cha của ông. Vĩnh viễn ông không thể có con được. Người vợ dù không có được hạnh phúc làm mẹ nhưng vẫn dạt dào tình yêu thương dành cho chồng mình. Thành ra bốn chục năm qua, hai con người đó luôn yêu thương gắn bó với nhau dù trong cảnh nghèo khó.

Yêu thương sẽ vượt qua mọi khó khăn trở ngại. Người vợ của ông Bảy, dù chồng tàn tật nghèo khó, lại không thể mang lại hạnh phúc con cái viên mãn, nhưng người đàn bà ấy không quản ngại và không chệch bại. Không giống như nhiều cô gái ngày nay lúc nào cũng mong kiếm cho mình một tấm chồng giàu sang, hay nhiều cô đã có gia đình vừa thấy chồng mình có chút thiếu sót sai lầm đã khăng khăng đòi đâm đơn ly dị!

Tình yêu vốn là món quà kỳ diệu mà Chúa ban cho loài người. Có tình yêu cũng chính là mang trái tim đầy lòng thương xót của Thiên Chúa trong tâm hồn và tỏ lòng thương xót ấy cho anh em. Những chứng nhân dù không mang trên mình danh hiệu Kitô hữu, đã làm rạng danh Thánh Tâm Chúa bằng chính cuộc đời mình, bằng sự hy sinh và lòng thương xót con người vô cùng vô tận.

Lúc còn khỏe mạnh thì xem ra chuyện ăn chuyện ở chẳng có gì đáng nói. Nhà nghèo xập xệ thì đã một nhẽ, nhà vệ sinh không có tiền xây, có sao đâu? Vườn tược gần nhà, xấu bưng thì chạy ra đó cho mát mẻ! Người dân quanh đó cũng vậy thôi chứ có ai quan tâm gì nhiều.

Cái chuyện tưởng như khó bàn luận này đem ra kể với người dân quê sao mà dễ thế. Thiên nhiên đầy vui luôn ban cho con người ta những phương cách xử lý thật tuyệt vời. Người thành phố thì lúc nào cũng đau đầu cái chuyện làm nhà vệ sinh cho sạch, cho sang. Nhiều người lại có sở thích quái dị, đem vàng bạc đi dát mấy chỗ đó để tỏ ra "đẳng cấp"! Một cái nhà vệ sinh của họ đáng giá hơn cả một căn nhà thường dân. Tỏ vẻ dân chơi như vậy mà mỗi mỗi khi nhắc đến thì lại đỏ mặt tía tai ra điều mắc cỡ. Cho là nhắc đến cái chuyện "tự nhiên ấy" nó thô bỉ lắm không bằng.

Câu chuyện tế nhị này chắc sẽ không có gì đáng nói nếu như vợ ông Bảy khỏe mạnh. Thế nhưng cách đây một năm, bà Bảy bị té gãy xương đùi. Nhà nghèo không đủ tiền chạy chữa, bệnh viện trả bà về trong tình trạng hai mấu xương gãy không bao giờ lành lại, thành ra hai khúc lưng lẳng. Cô Thu Ba, vợ ông Bảy thành người tàn phế, chỉ lê lét được trên mặt đất mà thôi.

Người khỏe chăm sóc người bệnh liệt đã khổ lắm rồi, nay người chồng cụt chân, bước đi dật dẹo, phải chăm nom người vợ liệt còn "trần ai khoai củ" hơn biết bao nhiêu? Chuyện lo vệ sinh cá nhân lại càng khó khăn biết chừng nào. Cứ tưởng tượng cảnh người chồng cụt chân, lôi được người vợ liệt lào ra góc vườn sau nhà cách mấy chục mét để đi vệ sinh thì nó thê thảm biết là bao. Nhiều khi bà con làng xóm thương tình mang chút đồ ăn ngon qua biếu, cô Ba cứ lắc đầu hùi hụi bảo: "Sợ ăn đồ ăn ngon quá, bụng dạ có chuyện thì khổ chồng!" Cô thiện nguyện viên ngồi cạnh rùng mình không dám nghĩ tiếp cái cảnh khổ của ông bà. Ông khẩn khoản nói với thiện nguyện viên có cách nào giúp

ông xây được một cái "cầu tiêu" (nhà vệ sinh) trong nhà, để chuyện chăm sóc người vợ mình đỡ vất vả...

• **Mang Niềm Vui Đến Phương Xa**

Về tới thành phố, chúng tôi mang câu chuyện này trao đổi với người linh mục láng tử. Ông quyết định phải làm 3 việc giúp đỡ ông Bảy ngay. Trước là xây cho gia đình ông bà cái nhà vệ sinh, hai là cố gắng mua cho vợ ông Bảy cái xe lăn để di chuyển đỡ cực, ba là chuyển cho ông ít sách kinh, tràng chuỗi và cái máy nghe giảng Lòng Chúa Thương Xót. Ông bà dù là người lương, chưa biết Chúa, nhưng khi nghe bài giảng, đọc thêm sách Lòng Chúa Thương Xót, lấy đó làm vui, lời Chúa thấm nhập vào suy nghĩ, và nhất là thấy con cái của Chúa thực hành lòng thương xót với ông bà, thì thấy đời đẹp hơn, quên đi cái khổ, cái đau hiện tại mà sống tiếp cho thanh thân.

Có khi bạn thắc mắc, thiện nguyện Tín Thác sao mà sốt sắng với những chuyện nhà vệ sinh, chuyện ông phế binh cụt chân mãi tận xứ Bình Phước xa xôi? Nhiều giáo dân còn nghèo, sao lại đi giúp người không có đạo?

Bạn ơi, Trái Tim Chúa luôn rộng mở với tất cả mọi người, đâu loại trừ ai, đâu phân biệt phân loại. Nếu như không phải ý Chúa thương xót cho cuộc gặp ân tình giữa Tín Thác Sài Gòn với người Bình Thuận, liệu có ai sẽ tiếp sức cho "con tim mơ ước" bé xíu của ông? Chính những con người cơ khổ trên mặt đất này – dù có Đạo hay chưa có Đạo – dù biết Chúa hay chưa biết –đều cần đến trái tim thương xót của Đấng giàu lòng thương xót, đúng không bạn?

Trái tim con người vốn đã nhỏ hẹp lại lắm toan tính làm cho nó càng chật hẹp hơn. Nhưng trái tim Chúa Giêsu thì to lớn mênh mông đến vô tận, và lòng thương xót của

Chúa thì như đại dương bao la bát ngát không bến bờ. Bởi thế dù loài người vạn lần phải bội Ngài, dù con người nhỏ bé muôn phen khiến cho trái tim Chúa phải nhỏ máu đau đớn, thì trái tim ấy luôn chảy tràn tình yêu khoan dung tha thứ. Những trái tim nhỏ hẹp thì suy nghĩ nhỏ nhen, chỉ những toan tính vật chất tầm thường. Trái tim trần tục bị bao bọc bởi những danh giá, hào quang giả tạo, có bao giờ nghĩ đến những "con tim mơ ước" của những kẻ bé nhỏ đơn sơ khó nghèo? Những người đau khổ, những người tưởng như không còn gì bám víu ở cuộc đời này, có khi lại được Chúa ưu ái hơn cả, vì trái tim của họ không bị lấp đầy bởi tiền bạc, lợi danh. Trái tim họ trống rỗng và đơn sơ, sẵn sàng được đổ đầy bởi dòng máu yêu thương tốt lành từ Thiên Chúa.

Thiện nguyện Tin thác không dám hứa những sự to tát lớn lao, nhưng sẽ là rất day dứt trần trở, nếu không có một động thái nào, dù nhỏ, để xoa dịu cái đau cụ thể phận người, Có bao giờ bạn nghĩ ước mơ đời người chỉ là cái nhà vệ sinh mà không có nổi hay không? "Con tim mơ ước" chỉ có thể mà kéo dài tới 40 năm. Sự thật là vậy đấy!

Và có một sự thật này, dù thâm lặng, nhưng là một cam kết rất thủy chung và vững bền: Lòng thương xót của Thiên Chúa toàn năng chẳng từ chối một ai, dù phận người ấy tưởng như thấp hèn. Trái Tim Chúa Giêsu quan tâm tới mọi khát khao, dù là khao khát về một cái nhà vệ sinh mà người thế gian cho là tầm thường, thậm chí ưế tạp. Không, đối với Thiên Chúa hoàn toàn khác. Lòng Thương Xót Chúa thồn thức rung động với mọi sự thiết thân cho con cái Ngài, ngay cả khi người ấy chưa hề biết đến dấu chỉ thập giá. Với Chúa, mọi người đều cần được yêu thương chăm sóc mà chẳng cần xét lý lịch, hộ khẩu, hay thẩm tra các tín

chỉ đạo đời. Hễ là con người, thì là con của Chúa, và cần được chở che thương xót. Bởi vậy nụ cười hân hoan của ông phê bình Đỗ Bầy tít tấp nơi Bình Thuận hoàn toàn có giá trị như một thứ dầu thơm hoan lạc làm rung động Trái Tim Chúa. Vậy nên nhóm thiện nguyện Tín Thác sẽ vẫn tiếp tục ra đi, tiếp tục công bố màu nhiệm lạ lùng của Lòng Chúa Thương Xót trên "Hành Trình Tín Thác" không mỗi một, qua những hành động thiết thực với anh em đồng loại lao khổ của mình. Điều ấy ắt hẳn đẹp lòng Chúa và làm rạng sáng lòng thương xót nơi trần gian vốn còn nhiều khoảng tối.

Đấng Toàn Năng không đặt trái tim của mình những nơi cao sang ngọt ngào, mà bao trùm lên toàn thể nhân loại còn nhiều khổ đau. Trái Tim Chúa dào dạt dòng máu ấm áp linh thánh, đã chảy tràn trên những mảnh đời bất hạnh, lấp đầy những khổ đau bằng hạnh phúc bình an.

Trái Tim Chúa không bao giờ là chật hẹp.

Trái Tim Chúa luôn có chỗ nghỉ ngơi tuyệt đẹp cho những phận đời rách nát bần cùng.

*Thiện Nguyện Tín Thác
Sài Gòn 2015*

Chứng Nhân LTX tại Hải ngoại

HỒNG ÂN TÍN THÁC

• Canada

Con là Têrêsa Nguyễn Ngọc Dung Nhi, 20 tuổi, đang ở Canada. Con có nhờ cha cầu nguyện cho đôi mắt của con, nên mắt con đỡ được nhiều lắm rồi, không còn mệt mỏi như hồi trước nữa. Hallelujah. Tạ ơn Chúa.

Con vẫn nghe bài giảng Lòng Thương Xót mỗi ngày trên web muoichodoi.info nhờ những bài giảng của cha mà con biết yêu thương người xung quanh con. Mặc dù nhiều khi người khác có những lời nói hay hành động làm con buồn, nhớ tới lời cha giảng, nên con biết bỏ qua và tha thứ, và còn yêu thương những người đó như không có gì xảy ra.

Con luôn nhớ lời cha dạy là Chúa yêu thương mình, tha tội cho mình, thì mình cũng phải yêu thương, tha thứ cho người khác. Con còn quen dần với việc nghĩ tốt cho người khác chứ không còn nghĩ xấu như trước nữa. Nhiều khi đồng nghiệp hay cấp trên làm cho con buồn, con cũng bỏ qua hết, cố gắng yêu thương họ nhiều hơn nữa. Con cứ nghĩ chắc họ cũng có trăm ngàn nỗi lo buồn khác nên mới cư xử với mình như vậy, và cứ thế là con yêu thương họ hơn. Nhờ vậy mà mọi người càng yêu thương con nhiều hơn. Và chính bản thân con cũng được nhẹ nhàng vui vẻ hơn

Chúc cha luôn khỏe mạnh, đi rao giảng Lòng Chúa Thương Xót khắp nơi để mọi người được sống vui vẻ và bình an trong tâm hồn.

Con,
Têrêsa Nguyễn Ngọc Dung Nhi
<susannguyen1122@gmail.com>

• Hoa Kỳ

Con là Rosa Trang Lê hiện đang sống tại Mỹ.

Qua một thời gian nghe cha giảng về Lòng Chúa Thương Xót trên trang web muoichodoi.info con quyết tâm làm theo những lời Chúa dạy.

Bị người đời loại bỏ, con vẫn cười hỏi thăm họ, cho nên họ cho là con không bình thường, đầu óc có vấn đề, con cũng cư xử bình thường với họ.

Tạ ơn Chúa. Một khi con biết tha thứ bỏ qua mọi chuyện cho tha nhân, không xen xi nữa, thì con lại trở nên quá đơn giản. Khi ai nói gì, thì con chỉ khuyên can, nhưng họ lại không cho con yên như vậy.

Hôm nay con đi làm, cô bạn cùng hăng nói xấu xếp của con, con chỉ cười, không nói gì. Vậy rồi cô ta đi nói với các bạn làm cùng phòng là con nói xấu xếp, làm cho tới tai xếp và bà ấy giận con lắm. Nhưng khổ nỗi họ không nói thẳng với con, nên con không biết làm gì, chỉ xin Chúa, Mẹ cứu con, vì do hiểu lầm mà con có thể bị cảnh cáo hoặc đuổi việc.

Sức con yếu đuối nên xin cha thêm lời cầu nguyện cho con. Xin Chúa Thánh Thần soi sáng cho con biết phải làm gì.

Nguyện xin tình yêu của Ba Ngôi Thiên Chúa đổ tràn trên cha.

Kính chào cha,

Trang Lê

<rosenguyen47@yahoo.com>

• Hà Lan

Con là Bạch Mai, ở Hà Lan, con viết thư này để làm chứng về những ơn mà con nhận được

từ Lòng Chúa Thương Xót nơi xứ lạ quê người.

Chúa đã ban cho con được một cháu gái. Cháu đẹp lắm và bình thường. Khi mang thai, con bị ra máu, có vấn đề về sức khỏe, nên con sợ bị ảnh hưởng tới cơ thể của cháu. Thế mà khi sinh ra, cháu không bị sao. Cảm tạ Chúa.

Khi lớn lên, cháu rất chăm tính, có một cuộc sống thâm lặng, chỉ thích đọc sách để học hỏi, không thích đi chơi. Ngoài giờ đi học và giờ học ở nhà, cháu xuống học nấu ăn và phụ với mẹ làm việc nhà. Có lần cháu nói với con rằng: “Chúa muốn con sinh ra để giúp người!”

Cháu đã cố gắng học, và hiện giờ cháu đã có được một công việc tốt. Cháu rất tận tâm giúp đỡ mọi người. Cảm tạ Chúa.

Cách đây hơn 2 năm, con của em trai con sanh ra được 3 tháng, bác sĩ phát giác tim của cháu chưa phát triển đủ 100%, trái tim có một lỗ hổng. Bố mẹ của cháu lo lắng cầu nguyện và chỉ biết phó thác cho Chúa.

Khi nghe tin, con đang đi làm, vừa làm con vừa đọc kinh cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa xin chữa lành cho cháu của con. Cháu đã được Chúa chữa lành và bây giờ rất khỏe mạnh. Tim của cháu đã từ từ liền lại. Tạ ơn Chúa.

Cháu của con cũng vậy, mới sanh khoảng 2 tuần, cháu bị bệnh tim phải vào nhà thương mổ. Khi nghe tin, chiều hôm đó con cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa, và con có nhắn tin xin cha cầu nguyện cho cháu. Buổi tối hôm đó, bố cháu gọi cho con báo tin vui là cháu không phải mổ nữa. Bây giờ cháu rất khỏe mạnh và bình thường. Tạ ơn Chúa.

Cách đây một tháng, em gái của con bị bệnh ruột (đã mổ một lần rồi, bây giờ lại bị trở lại), tưởng sẽ mổ lần nữa, nhưng bác sĩ lại quyết định là không mổ được nữa và phải chịu đựng cho tới chết. Em con đau đớn lắm. Con đã nhắn tin xin cha cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa cứu chữa em. Nơi đây hằng ngày con cùng hiệp thông với cha và cộng đoàn xin Lòng Thương Xót Chúa cho em của con. Nhờ lời cầu nguyện của cha và cộng đoàn, em con đã được chữa lành. Hiện giờ em con đỡ rất nhiều. Tạ ơn Chúa.

Kể sao cho hết được những ơn mà Chúa đã ban cho chúng con. Đây chỉ là một phần thôi. Mặc dù chúng con chỉ là những kẻ tội lỗi, nhưng Chúa vẫn thương yêu và vẫn tiếp tục ban ơn cho chúng con hằng ngày. Xin cha và cộng đoàn cùng dâng lời cảm tạ Chúa với chúng con.

Xin Chúa Ba Ngôi và Mẹ Maria ban ơn lành hồn xác cho cha và cộng đoàn.

Con

Bạch Mai ở Hà Lan

<bachmai04@gmail.com>

• Nhật Bản

Con là Maria Lưu Thị Hằng, đang sống ở Nhật.

Cách đây 2 năm 4 tháng, con có gọi điện về Việt Nam xin cha cầu nguyện cho con sinh mổ được bình an, và cho chị gái của con ở Việt Nam được qua Nhật phụ giúp con lúc con sinh nở, vì thời gian đó bảo lãnh người trẻ qua đây rất khó. Tạ ơn Chúa, cảm ơn cha và cộng đoàn đã cầu nguyện cho chị con đậu phỏng vấn để qua đây với con.

Ở bên Nhật, con vẫn nghe bài giảng của cha trên web muoichodoi.info mỗi ngày. Nhờ lời giảng, những chứng nhân và sẻ chia của biết bao hoàn cảnh mà con biết cố gắng và biết tạ ơn Chúa mỗi ngày trong nỗi buồn khổ của con.

Con là tân tòng. Con được rửa tội vào lễ Phục Sinh năm 1999. Mẹ con không cho con theo đạo vì mẹ nói khi nào lấy chồng thì theo bên chồng. Vì thế con đã vào Sài Gòn đi làm, học giáo lý và rửa tội ở Sài Gòn. Quê của con ở Hà Tĩnh. Nhờ chị gái con lấy chồng theo đạo, nên thỉnh thoảng con đi lễ cùng chị con, nhờ vậy mà con được Chúa đưa về làm con Chúa từ đó.

Đến năm 2002, con lấy chồng qua Nhật. Chồng con không theo đạo. Tạ ơn Chúa, con được 2 đứa con, 1 trai và 1 gái, cả 2 cháu đều đã rửa tội.

Cuộc sống của con rất mệt mỏi. Mẹ mất khi con qua đây được 8 tháng vì mẹ con bị ung thư, khi phát hiện thì đã

là thời kỳ cuối. Trong 4 năm trời con sống mỗi ngày trong nước mắt. Nỗi đau mắt mẹ chưa nguôi, bên cạnh đó là người chồng không biết thương yêu chia sẻ, ngoài giờ đi làm, chỉ biết đi nhậu tới 2-3 giờ sáng mới về. Tiền đi làm của anh ấy thì anh giữ. Suốt ngày con thui thủi một mình, không được đi đâu, không bầu bạn, không xe, không tiền, và không người thân.

Lúc đó con có một người con gái, cháu không bệnh gì nhưng rất ốm yếu, khó ăn và khó ngủ. Tay ôm con mà cứ ngửa mặt lên kêu: “Chúa ơi! Mẹ ơi! Sao Ngài nỡ bỏ con?” Con cứ gào lên trong lòng hỏi tại sao, nhưng chẳng có ai trả lời, rồi con lại hy vọng vào ngày mai. Con đã mang tội phàn nàn với Chúa và Mẹ rất nhiều.

Một ngày kia, con biết đến Lòng Thương Xót Chúa qua một người ở nhà thờ tặng con 3 CD "20 Bài Giảng Lòng Thương Xót Chúa" của cha. Con đã được sống lại từ đó. Con đã biết tin thác vào Chúa mọi điều, biết cảm tạ Chúa lúc vui cũng như lúc buồn.

Giờ đây con cảm nghiệm được Chúa và Mẹ đã thương con biết bao. Thời gian đó nếu Chúa và Mẹ không gìn giữ thì con đã chết và bỏ ra đi. Con thấy mình lớn lên rất nhiều khi trải qua đau khổ. Có lẽ đây là ý Chúa muốn mài dũa con trở nên đũa con ngoan của Chúa và Mẹ. Bây giờ con đã có thêm bé trai, được vào ở chung cư, tuy vẫn trả tiền. Con đã cho con của con tiền mua được cái xe. Con đã gởi con của con vào nhà trẻ, và đã đi làm được hơn 3 tháng rồi. Chồng con không còn đi nhậu ở bên ngoài nữa, chỉ nhậu ở nhà thôi.

Tất cả là quà tặng Chúa ban. Con tạ ơn Chúa vì được làm con Chúa và được cảm nghiệm mọi điều khi ngồi bên Chúa. Trước khi mẹ mất 1 tháng đã được cha xứ đến giải tội

tại nhà. Mẹ con mất vào ngày thứ 7 tháng 10. Trước khi nhắm mắt, mẹ không còn sức nữa, nhưng vẫn còn đọc được 3 chục Kinh Mân Côi.

Bà nội con cũng đã được rửa tội khi bà bị bệnh và mất cách đây 4 năm, tên thánh là Maria. Em trai con rửa tội trước khi cưới vợ, nay em đã lấy vợ là người trong đạo. Chị gái con là người sống đạo tuyệt vời và có đức tin rất mạnh. Nhờ lời nói của chị và Chúa Thánh Thần nói trong chị mà cả nhà con có 4 người theo đạo, tính luôn chị là 5 người.

Ở nơi đây môi trường sống đạo quá khô khan. Giáo xứ con ở cũng có nhóm Lòng Thương Xót Chúa được khoảng 10 người. Mỗi tháng nhóm họp nhau đọc kinh cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót 1 lần. Xin cha cầu nguyện cho đức tin của chúng con được bền vững.

Đã 2 năm nay, dù cuộc sống của con rất vất vả mệt mỏi nhưng trong lòng rất đổi bình an. Tạ ơn Chúa và Mẹ đã cho chúng con có được cha, nhờ cha mà cứu được biết bao linh hồn. Xin Chúa cho cha thật nhiều sức khỏe để chăn dắt đoàn chiên của Chúa ở thế gian này, hiểu và biết được Lòng Thương Xót Chúa thật tuyệt vời.

Con

Maria Lưu Thị Hằng
hangluu@yahoo.com

Chuyên mục : Mỗi Tháng Một Chuyên

SỨC MẠNH CỦA LÒNG TÍN THÁC

Con là Maria Tuyết Mai, đang sống tại San Jose, CA, Hoa Kỳ. Con

là một đứa con nhỏ bé được Chúa dắt dìu, nâng niu từ khi còn trong bụng mẹ (từ năm 1954 đến nay).

Trước biến cố 1975, cuộc đời con luôn an vui với gia đình và bạn bè. Cuối năm 1975, con lập gia đình và bắt đầu trôi nổi với những thăng trầm trong cuộc sống như bao người khác. Chúa lúc nào cũng dõi theo những bước con đi trên đường đời, nhưng con nào biết! Con chỉ cho rằng hên hoặc xui mỗi khi có những biến cố xảy ra trong cuộc đời con thôi. Đi lễ thì con phải chọn xem cha nào giảng vui và ngắn. Xem lễ thì “qua loa”, và ngồi dưới gốc cây cho mát. Con thường đi lễ thiếu nhi tại nhà thờ Dòng Chúa Cứu Thế Kỳ Đồng vì tiếng đàn, tiếng trống “xập xình”, làm cho con cảm thấy thích thú chứ có bao giờ con nhìn thấy cha chủ tế đâu. Rước lễ cũng ở ngoài sân. Đi lễ với con chỉ là “đi cho có lệ”...

Đại lễ Kính Lòng Thương Xót Chúa chính thức từ năm 2000, thế mà mãi đến năm 2007 con mới nghe nói đến, nhưng con vẫn chưa hiểu ý nghĩa của Lòng Thương Xót Chúa là gì.

Năm 2010, vì tò mò khi thấy giáo xứ của con tổ chức hành hương đi Đại hội Lòng Thương Xót Chúa tại Long Beach (South California) do các cha Dòng Chúa Cứu Thế tổ chức hằng năm. Thật tuyệt vời! Đến lúc đó, con mới cảm nghiệm được sự hiện diện của Chúa trong con. Con đã sờ chạm được Chúa. Lần đầu tiên khi quỳ gối giang tay đọc chuỗi Kinh Lòng Thương Xót Chúa mà nước mắt con cứ tuôn trào không ngơi. Mỗi bài ca tụng Chúa được hát lên, là mỗi lần nước mắt con lại tuôn rơi theo từng lời của bài hát. Bài hát Kinh Hòa Bình con đã hát theo cộng đoàn rất nhiều lần, mà chẳng bao giờ con để tâm vào những lời kinh đó, nhưng giờ con đã biết thành khẩn van xin Chúa theo từng lời của bài hát rồi.

Khi đã biết đến Lòng Thương Xót Chúa rồi, con chuyển những bài hát về đời, thành những lời cầu nguyện của con đến với Chúa. Chẳng hạn như bài “Không”, thì con sửa lại như sau:

"Vâng! Vâng! Con xin nguyện, con xin nguyện đến với Chúa. Vâng! Vâng! Con bây giờ, con bây giờ nghe tiếng Chúa. Vâng! Vâng! Con đã thức, con đã thức nghe tiếng Chúa, Chúa ơi!

* Dù đời đổi trắng thay đen, dù đời còn lắm bon chen, dù đời còn lắm đam mê, nhưng tình Ngài vẫn theo con.

* Dù rằng tình nghĩa đổi thay, dù rằng bằng hữu đua tranh, dù rằng ai trách ai khen, nhưng lòng chỉ theo (gương) Chúa thôi.

* Vì Ngài đã thức hồn con, vì Ngài đã sống trong con, được Ngài tâm trí an vui, xin Ngài đổi mới tâm con.

* Tình Ngài đang dõi theo con, tình Ngài luôn đỡ nâng con, tình Ngài che chở thân con, xin dâng lời cảm tạ Chúa ơi.

* Vì Ngài thay mới tim con, (nên) hận thù giờ biến tan nhanh, lòng ngập những yêu thương.

Ôi! Cuộc đời đầy những hoa thơm..."

Sau lần đầu tiên được Chúa sờ chạm, lòng con luôn hân hoan, nên ngày hôm sau, trong lúc làm việc con liền sửa nhạc đời thành lời cầu nguyện của con để dâng lên Chúa.

Tuy vậy, đến năm 2012, trước khi cha qua Mỹ một tháng, con mới biết đến website muoichodoi.info do chồng con giới thiệu. Qua đó, con được “dính” với Chúa chắc hơn khi nghe những bài giảng hằng ngày của cha.

Hồng ân của Chúa ban cho con, từ ngày qua Mỹ đến nay là 17 năm, con đi làm công nhân, nhưng công việc con làm luôn luôn một mình, nhờ thế, con thoải mái nói chuyện với Chúa bằng những lời kinh hoặc những bài thánh ca.

Cách đây 4 năm, hằng con đóng cửa đẹp tiệm, bây giờ Chúa lại cho con một công việc tại nhà. Mỗi ngày, chồng con đi làm lúc 9 giờ sáng, con lại một mình một cõi, tha hồ chuyện trò với Chúa mà chẳng sợ bị ai làm phiền. Con nghe đi nghe lại các bài giảng hằng ngày của cha mà vẫn không chán. Bài nào có hoàn cảnh phù hợp với những người thân quen thì con gửi đi cho họ. Con biết có người nghe, có người không nghe, nhưng con vẫn gửi đi, phần còn lại để cho Chúa làm việc với họ.

Ý định của con là một ngày nào đó khi có dịp về thăm gia đình, con sẽ đến gặp cha và cộng đoàn Lòng

Thương Xót Chúa, nhưng qua biến cố của một người bạn trong gia đình Lòng Thương Xót Chúa của giáo xứ, con đã được ơn, nên con muốn làm chứng về Chúa ngay bây giờ. Có lẽ đây là ý Chúa muốn, con xin kể lại những biến cố quan trọng trong cuộc đời con:

1- Vào năm 1982, vợ chồng con và hai cháu ra Vũng Tàu để đi tìm một cuộc sống mới. Khi ra đến nơi được 3 ngày vì có những trục trặc không như ý muốn nên chúng con lại quay về Sài Gòn với hai bàn tay trắng. Thời điểm này Chúa đã cứu gia đình chúng con khỏi sự dữ, trong khi những người cùng chung mục đích với chúng con phải đi “buôn muối” không còn một ai. Cùng vào thời điểm này, các em chồng con đã làm giấy bảo lãnh cho gia đình chúng con.

2- Năm 1990, chồng con rất khỏe mạnh, đang lái xe Honda bỗng dừng mắt không nhìn thấy đường để lái nữa. May thay, lúc đó người anh họ đang ngồi phía sau liền giúp chồng con bằng cách báo cho chồng con là phía trước, phía sau, bên phải, bên trái cần phải tránh để dừng xe lại. Lúc đó, gần nhà chúng con có một ông bác sĩ về hưu, chồng con đến chữa bệnh tại nhà ông ấy. Phải mất vài tháng chồng con mới lấy lại sức khỏe bình thường. Lúc đó chồng con không thể tự điều khiển thân mình, vì cổ của chồng con không quay được. Vào thời điểm này, vấn đề tài chính của chúng con rất eo hẹp, nếu không có Chúa cứu chữa thì con cũng không thể nào đương đầu với cuộc sống khó khăn lúc đó.

3- Năm 1997, giấy tờ bảo lãnh của chúng con đến hạn được giải quyết thì căn nhà thừa kế của bố mẹ chồng

con lại rơi vào khu giải tỏa để mở đường cao tốc. Ngày đi thì đến gần nhưng nhà lại không bán được, vì trong khu giải tỏa nên chẳng ai dám mua. Chồng con vì quá lo lắng nên sức khỏe bị ảnh hưởng.

Một hôm, vào khoảng 10g đêm, chồng con cứ ôm ngực kêu khó thở. Con chỉ biết kêu cầu Chúa Mẹ giúp thôi chứ chẳng biết làm sao hơn. Nhà chồng con ở Ông Tạ, lúc đó Chúa soi sáng cho con lái xe Honda đưa chồng con đến hang đá Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp ở Kỳ Đồng. Với niềm tin của chúng con, chồng con chỉ đưa tay chạm vào hang Đức Mẹ đọc kinh, thế mà Chúa đã chữa lành cho chồng con. Thật tuyệt vời tình yêu thương của Chúa! Cuối cùng Chúa cũng sắp xếp cho gia đình chúng con bán được nhà, mặc dù nhiều trắc trở về giấy tờ nhà (nhà thừa kế của 8 người con, chưa có sổ đỏ).

4- Ôn lớn nhất Chúa đã ban cho chúng con là gia đình chúng con rất hạnh phúc. Gần 39 năm chung sống với nhau, trải qua những thăng trầm của cuộc đời, chúng con chưa bao giờ cãi nhau to tiếng. Ngay cả những lúc trong túi không còn một xu, phải đi vay gạo, vay vốn để làm ăn, hoặc những lúc con cái đau ốm không có tiền mua thuốc. Chúa đã ban cho chúng con biết giữ lời hứa trước mặt Chúa trong ngày hôn phối đến nay. Lúc nào chúng con cũng tôn trọng lẫn nhau. Càng ngày chúng con càng yêu thương nâng đỡ nhau về tinh thần cũng như về vật chất.

Các con của chúng con có công ăn việc làm ổn định, 5 đứa cháu nội ngoại của chúng con rất ngoan ngoãn, biết vâng lời bố mẹ. Hằng tuần các cháu đi sinh hoạt Thiếu Nhi Thánh Thể và học giáo lý Việt ngữ. Chồng con đã qua tuổi về hưu (67 tuổi) nhưng hằng vẫn cần sự làm việc của chồng

con. Chúa đã ban cho chúng con một sức khỏe tuyệt vời. Mỗi năm chúng con đi gặp bác sĩ một lần để kiểm tra sức khỏe tổng quát thôi. Tuy đang ở nhà thuê, nhưng chúng con không có gì phải bận tâm. Hằng ngày chúng con chỉ biết tạ ơn Chúa vì những ơn lành Ngài đã và đang ban cho chúng con.

5- Năm 2011, sau khi đi dự Đại hội Lòng Thương Xót Chúa về được 1 tuần. Trước giờ lễ, bỗng dung cô bé ngồi bên cạnh than thở với con rằng: “Cô ơi! Con buồn quá, lấy chồng được hơn 10 năm rồi mà không có con. Chồng con là con trai cả, nên gia đình chồng con muốn có cháu nối dõi. Chúng con đã chạy chữa nhiều nơi với những tiến bộ của khoa học hiện đại, nhưng vẫn không thành công. Gia đình chúng con có nguy cơ tan vỡ!”

Với phản xạ tự nhiên, con liền nói lớn tiếng với cô bé: “Trời ơi, Lòng Thương Xót Chúa rất tuyệt vời! Sao cháu không biết nài xin Chúa? Mỗi ngày vào lúc 3 giờ chiều, cháu chịu khó lần chuỗi Lòng Thương Xót đi, bảo đảm cháu sẽ có con trong một ngày gần đây!”

Con nói với cô bé một cách quả quyết, giống như con là người ban ơn chứ không phải Chúa. Về đến nhà con mới giật mình là tại sao mình lại nói một cách chắc ăn như thế. Lúc đó con mới khấn khoản với Chúa: “Chúa ơi, không phải con thách thức Chúa! Nhưng xin Chúa ban cho cô bé đó có thể sinh con, để danh Chúa được cả sáng, và gia đình cô bé thêm vững tin vào Chúa, nha Chúa!” Hằng ngày đọc kinh, con luôn cầu xin với Chúa như thế.

Khoảng 3 tháng sau, khi đã nhận Mình Máu Thánh Chúa, và đang quay về ghế ngồi, bỗng dung có một người quàng tay con từ hướng đi về chỗ của hàng ghế giữa (con

ngồi hàng ghế bên tay trái). Con ngược mắt nhìn lên thì thấy cô bé đang tươi cười nhìn con và đặt tay lên bụng cô bé (ý của cô bé cho con biết là cô bé đang có thai). Về đến chỗ ngồi, con bật khóc và reo lên: “Tạ ơn Chúa!” Điều lạ lùng là con không biết tên cô bé, và cô bé cũng không biết tên con. Từ lúc cô bé đó sanh đến nay con không thấy cô bé đi lễ cùng nhà thờ đó nữa. Có thể cô bé đã chuyển đi nơi khác rồi.

6- Cuối năm 2012, trước ngày lễ Giáng Sinh một tuần, vô tình con gặp lại một người quen thường gặp nhau mỗi thánh lễ cuối tuần vào khoảng 4 năm trước đó. Khi gặp chị ấy, con lại tưởng nhầm là người khác. Sau khi đã nhận ra nhau, chị ấy lại than khổ vì có nguy cơ bị ngân hàng tịch thu nhà vì không đủ khả năng chi trả hàng tháng. Một lần nữa, phản xạ tự nhiên của con lại nói lớn tiếng với chị ta: “Lòng Thương Xót của Chúa ở đâu mà bạn không biết kêu xin?”

Khi về đến nhà, con lại tự hỏi, tại sao mình lại trách chị ấy một cách quá đáng như thế. Đang hối tiếc vì những lời nói nặng đó, con liền gọi điện cho chị để nói lời xin lỗi. Nhưng không ngờ chị ấy lại cảm ơn con, vì nhờ con, mà vợ chồng chị ta nhận ra rằng Chúa dùng con để thức tỉnh vợ chồng chị.

Một tuần sau đó con có việc phải về Việt Nam giải quyết chuyện gia đình, khi trở về Mỹ vào ngày tết Dương Lịch thì được tin chị muốn nói chuyện với con. Từ phi trường về đến nhà, hành lý con bỏ qua một bên, và gọi điện cho chị để hỏi thăm chuyện gì đã xảy ra. Ngân hàng đã bằng lòng giảm số tiền phải trả hàng tháng xuống mức anh chị ấy

có thể trả được. Thật tuyệt vời Lòng Thương Xót Chúa, khi ta đặt hết niềm cậy trông vào Chúa mỗi khi gặp sự dữ.

Cùng thời gian này, con đã email xin cha cầu nguyện cho một người cháu của chồng bị bệnh thần kinh, chối bỏ niềm tin vào Chúa, thờ ngẫu tượng, và thích sống trong căn phòng nóng nực tối tăm. Cùng lúc này con xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho mẹ của bạn con. Bạn này là một người Phật Giáo hằng ngày đi chùa niệm Phật, nhưng tin vào sự chữa lành của Chúa, và gọi Chúa Giêsu là Bồ Tát. Mẹ của bạn con tự xưng là quý dạ xoa, rồi luôn luôn quậy phá vào ban đêm. Chị em của bạn con rất mệt mỏi, đuối sức vì sự mất ngủ kéo dài.

Tạ ơn Chúa, sau một thời gian vài tháng xin cha và cộng đoàn cầu nguyện, giờ đây cháu của chồng con đã xưng tội, đã từ bỏ ngẫu tượng và đi học hỏi Kinh Thánh hằng tuần. Mẹ của bạn con giờ đây không còn quậy phá như trước nữa, nhưng sức khỏe càng ngày càng yếu đi. Xin cha và cộng đoàn vẫn tiếp tục cầu nguyện cho bà.

7- Sự kiện gần đây nhất là hôm 17/5/2014, cô bạn trong gia đình Lòng Thương Xót Chúa than thở với con sau buổi lễ: “Mai ơi, Hoa buồn quá!”

Nghe chị than buồn, con chỉ biết lấy lời Chúa ra để khuyên chị thôi. Ngay hôm sau, đang lúc sinh hoạt với những người bạn, bỗng dưng nhớ đến chị Hoa, con liền gọi điện cho chị để an ủi, ngờ đâu lúc đó chị đang khóc lóc với tấm ảnh Lòng Thương Xót Chúa và Mẹ Maria. Con lại tiếp tục an ủi chị bằng việc dâng hết những nỗi khổ đau cho Chúa và Mẹ. Lúc đó trong tiếng nấc nghẹn ngào, chị bảo với con: “Chúa lại gửi con đến an ủi chị!” Mặc dù không

biết chị ấy buồn vì chuyện gì, con chỉ biết cầu Chúa cho chị được bình an trong tâm hồn.

Hai ngày sau đó, chị xin nghỉ làm để đến nhà thờ cầu nguyện với Chúa. Chẳng hiểu sao bỗng dưng chị ấy nhớ đến con, và xin đến nhà để gặp con. Khi đến nhà, chị ấy vừa khóc vừa kể cho con nghe chuyện người con gái 18 tuổi duy nhất của chị đã bỏ nhà ra đi. Không cầm được nước mắt, lúc đó con chỉ biết nhìn lên ảnh Lòng Thương Xót Chúa và thiết tha nài xin Chúa ban sự bình an cho chị.

Ngoài việc cầu cùng Chúa cho chị, con chỉ biết nhấn tin, xin cha và cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa cùng hợp ý cầu nguyện.

Nhiệm mầu thay! Ngày hôm sau, chị đến ôm con và tươi cười báo cho con biết, chị sẵn sàng vâng theo thánh ý Chúa nên tâm hồn chị rất bình an. Một lần nữa con tạ ơn Chúa với những giọt nước mắt sung sướng.

Sau hơn 4 năm thật sự cảm nghiệm được Lòng Thương Xót Chúa, con tin rằng con đang sống trong thiên đàng ở nơi trần thế này rồi. Nơi nào có Chúa đó là chốn bình an, vì “Chúa trong lòng ta, lo lắng gì hồn tôi ơi!”.

Lạy Chúa Giêsu con tín thác vào Chúa!

Người con bé nhỏ được Chúa yêu thương cách riêng.

*Con
Maria Tuyết Mai - San Jose USA*

LỜI KẾT TẬP SAN THÁNG 6-2015

- Những ân sủng Cha ban cho con không phải chỉ dành cho con, mà còn cho một số rất đông các linh hồn khác nữa...

Trái tim con là nơi thường trú của Cha, cho dù con rất khốn cùng. Cha liên kết con với Cha, cắt đi những nỗi khốn cùng của con, và ban cho con lòng xót thương của Cha.

Cha thực hiện những công trình Lòng Thương Xót nơi mọi tâm hồn. Tội nhân nào càng khốn nạn, càng có quyền lớn hơn nơi Lòng Thương Xót của Cha. Lòng Thương Xót của Cha được xác định trong mọi công trình tay Cha thực hiện.

Ai tín thác vào Lòng Thương Xót Cha sẽ không phải hư mất, vì tất cả những công việc của họ sẽ là của Cha, và những địch thù của họ sẽ bị tan tành dưới bệ kê chân Cha (NK, 723)

- Cha sẽ liên li giữ con gần bên Trái Tim Cha, để con có thể nhận biết hơn nữa về Lòng Thương Xót của Cha.

Lòng Thương Xót Cha dành cho nhân loại và đặc biệt là cho các tội nhân đáng thương (NK, 730)

- Tôi cảm thấy mình đang bùng cháy. Tôi sẽ chiến đấu với tất cả sự dữ bằng vũ khí của Lòng Thương Xót. Tôi đang bùng cháy vì khát vọng cứu các linh hồn. Tôi sẽ đi tung hoành khắp nơi và mạo hiểm đến tận những biên cương tận cùng của thế giới, cả những miền đất hoang sơ để cứu vớt các linh hồn. Tôi làm việc này bằng cầu nguyện và hy sinh.

Tôi muốn mọi linh hồn đều tán dương Lòng Thương Xót Thiên Chúa. Mỗi người đều cảm nhận những hiệu quả của

Lòng Thương xót ấy nơi bản thân họ. Các thánh trên thiên đàng tôn thờ Lòng Thương Xót Chúa. Còn tôi muốn tôn thờ ngay ở dưới thế, và truyền bá Lòng Thương Xót Chúa theo cách thế Chúa truyền cho tôi. (NK, 745)

- Tôi sẽ không bao giờ nói về những kinh nghiệm bản thân. Trong đau khổ, tôi phải tìm sự khuây khỏa trong cầu nguyện. Trong nghi nan, ngay cả với điều nhỏ mọn nhất, tôi chỉ tìm lời khuyên của cha giải tội. Tôi phải luôn luôn có một tâm hồn rộng mở để đón nhận những đau khổ của tha nhân, và dim những đau khổ của riêng tôi hết sức có thể nơi Thánh Tâm Chúa để không bị người ngoài nhận thấy.

Tôi phải luôn cố gắng trầm tĩnh, cho dù trong những hoàn cảnh giống tổ đến mấy. Tôi không được để cho điều gì khuấy động sự thanh thản và tĩnh lặng nội tâm. Không gì có thể sánh được với sự bình an của linh hồn. Khi bị vu khống, tôi sẽ không chữa mình; nếu bề trên muốn biết sự thật, dù đúng hay sai, tôi để ngài tìm kiếm nơi người khác hơn là nơi tôi. Bận tâm của tôi là chấp nhận mọi sự với một tâm hồn khiêm tốn (NK, 792)

- Tôi đã hiểu rằng vào một lúc nào đó trong những thời điểm khó khăn nhất, tôi sẽ cô độc, bị mọi người xa lánh, phải đối mặt với tất cả giông tố và chiến đấu bằng tất cả sức mạnh của linh hồn, thậm chí cả với những người mà tôi từng trông mong được họ giúp đỡ.

Nhưng tôi sẽ không bơ vơ vì Chúa Giêsu ở với tôi, và có Người, tôi không sợ hãi gì cả. Tôi ý thức về mọi sự, và biết những gì Thiên Chúa đang đòi hỏi tôi. Đau khổ, khinh khi, cười nhạo, bách hại, và xỉ nhục sẽ là số phận triền miên của tôi. Tôi không biết một con đường nào khác. Đáp lại tình yêu

chân thành – chỉ là sự vô ơn; đây là con đường của tôi được ghi dấu bằng những dấu chân của Chúa Giêsu.

Lạy Chúa Giêsu của con, đừng lực và hy vọng độc nhất của con, tất cả hy vọng của con là ở mình Chúa. Niềm tin thác của con sẽ không bị thất bại (NK, 746)

- Đang lúc tôi có phần lo âu vì phải sống một thân một mình ngoài cộng đoàn trong một thời gian khá lâu, Chúa Giêsu nói với tôi:

"Con sẽ không lẻ loi, bởi vì Cha ở bên con mọi nơi mọi lúc. Gần bên Trái Tim Cha, con đừng sợ hãi gì. Chính Cha là nguyên nhân chuyển đi của con. Con hãy biết rằng ánh mắt Cha vẫn hằng lưu tâm đến từng cái động của trái tim con.

Cha đưa con vào nơi ẩn khuất để chính Cha có thể biến đổi trái tim con theo những chương trình tương lai của Cha. Con sợ hãi gì nào? Nếu con ở với Cha, ai dám động đến con?

Tuy nhiên, Cha rất vui lòng khi con tỏ ra những nỗi ưu tư của con. Con hãy kể lể tất cả cho Cha thật đơn sơ, theo cách của loài người; như vậy con sẽ đem lại cho Cha niềm vui lớn lao. Cha thông cảm với con vì Cha là Đấng Nhân - Thần.

Ngôn ngữ đơn giản của trái tim con làm Cha vui thỏa hơn những bản thánh ca được viết ra để tôn vinh Cha.

Con hãy biết rằng lời con càng đơn sơ, con càng thu hút Cha hơn. Và giờ đây, con hãy an tâm cạnh bên Trái Tim Cha. Con hãy đặt bút xuống và chuẩn bị lên đường."

(NK, 797)

- Hồi con nhỏ của Cha, con hãy an lòng. Con hãy xem, con đâu có ở một mình, Trái Tim Cha vẫn dõi theo con (NK, 799)

Trong số này :

- 1- Tháng Sáu nói về một Trái Tim
- 2- *Trang thơ* – Tim Tín Thác
- 3- *Bác ái Mừng Lễ Chúa Thánh Thần Hiện Xuống:*
“HÀNH TRÌNH TÍN THÁC”
- 4- *Trang thơ* – Thánh Tâm Thương Xót
- 5- *Góc Đồi Sống Dâng Hiến :*
“TRANH HỒN TRANH THUA”
tác giả Tín Thác
- 6- *Mừng lễ Mình Máu Thánh Chúa :*
“NHỮNG THÁCH ĐỐ CỦA THÁNH THỂ
VỚI XÃ HỘI HIỆN NAY” của Lm.TĐL
- 7- *Chứng Nhân LTX :*
Chàng Du Ca Ngoại Đạo Một Tay
- 8- Con Tim Mơ Ước
- 9- Chứng Nhân LTX tại Hải Ngoại
- 10- *Chuyên mục : Mỗi Tháng Một Chuyện*
“SỨC MẠNH CỦA LÒNG TÍN THÁC”
- 11- Lời Kết TẬP SAN THÁNG 6/2015